

Adventes Vēstis

2017. gada decembris, #12 (263)



Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
DOT IR
LIELĀKS
PRIEKS

LIECĪBA:
ELĪZAS SASLIM-
ŠANA UN ATVE-
SEĻOŠANĀS

PIELŪGT
IEMIESOTO
DIEVA VĀRDU

DIEVA DARBI
JAUNIEŠU
DZĪVĒ

INTERVIJA
AR MĀCĪTĀJU
AGRI BĒRZIŅU





Latvijas ziņas	4
Tēma	6
Intervija	10
Notikums	13
Vārds mācītājam	14
Liecība	17
Jauniešiem	20
Bērniem	22

Ziemassvētkus gaidot



Gods Dievam augstībā, un miers virs zemes, un cilvēkiem labs prāts! Šos vārdus no Lūkas evaņģēlija 2. nodaļas reti kurš nav dzirdējis. Tos izsaka eņģeļi, un tas ir novēlējums mums, Zemei, un visam Visumam. Tie, manuprāt, atklāj Dieva sirds ilgas. Visu, ko Viņš vēlas dot ikvienam no mums. Viņš vēlas mums dāvināt labu prātu un mieru: saskaņu ar sevi un citiem, pazemību, gudrību un visu labo. Šai nemierā pilnā pasaulē un mūsu katra dzīvē tas ir tik ļoti nepieciešams – labprātība dzīvot, iet un darīt labu citiem.

Man ir patiess prieks, ka cilvēki Latvijā ir atsaucīgi. Uzzinot par pazīstama mūziķa smagu slimību un vajadzību pēc līdzekļiem, ārstēšanai nauda tika saziēdota dažās stundās. Labestība un atsaucība citu nelaimēs atklāj, ka Dievs joprojām caur mums var atklāt savu mīlestību.

Ziemassvētki ir uzmanības, dāvanu un došanas laiks. Kaut gan lielas reklāmu akcijas visapkārt mudina vispirms iepriecināt sevi, tomēr cilvēki izvēlas izbaudīt došanas un citu iepriecināšanas burvību, kas ir beznosacījuma mīlestības izpausme. Ar prieku vēroju, kā man pazīstami un pašas bērni “pieslēgušies” šim strāvojumam un grib dot, ne tikai saņemt. Šai numurā jūs iepazīsities ar dažiem citu atbalstīšanas veidiem un vairākiem ļoti jaukiem cilvēkiem un ģimenēm.

Diemžēl Latvijā viena jauka, muzikāla un gudra cilvēka vairs nav – nesagaidot savu 84. dzimšanas dienu, mūs atstājis Justs Liepiņš. Dziļa līdzjūtība viņa piederīgiem no mums visiem!

Lai jums šis ir īpašs laiks, ko pavadīt kopā ar tuviem cilvēkiem, neaizmirstot par tiem, kas ir vientuļi un mazāk priecīgi.

*Tatjana Tomsone,
„Adventes Vēstis” galvenā redaktore*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī.

Tirāža: 700 eks.



Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana JANIŠAUSKA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Mārite LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.



Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Gaidīšanas laikā

Bet, kad laiks bija piepildījies, tad Dievs sūtīja savu Dēlu, dzimušu no sievas, noliktu zem bauslības, lai izpirktu tos, pār kuriem valdīja bauslība, ka mēs iegūtu bērnu tiesības. (Galatiešiem 4:4-5)

Jau Ēdenē Dieva dots apsolījums par Glābēju grēkā kritušajai cilvēcei deva cerību, kuru vēlējās piedzīvot daudzi. Dieva kalpi un pravieši atkārtoja apsolījumu par Glābšanas plānu un atklāja tā piepildīšanās detaļas. Gāja gadsimti, mījās paaudzes, šķietami nekas nemainījās, un cilvēku uzmanība atslāba; grēkam vairojoties, ticība bieži vien izsīka. Bet Dievam katrai lietai ir savs noteikts laiks, un, kad Viņa plānā noliktais brīdis bija pienācis, pasaulē ienāca pats Dievs cilvēka veidolā.

“Šajā laikā pagāniskie rituāli zaudēja savu ietekmi tautā. Cilvēki bija noguruši no svinīgajām procesijām un teikām. Tie ilgojās pēc reliģijas, kas sniegtu apmierinājumu sirdij. Kaut gan likās, ka patiesības gaismā jau gandrīz ir izdzisusi, tomēr bija cilvēki, kas meklēja patiesību un kuru dvēseles pildīja neziņa un skumjas. Tie slāpa pēc dzīvā Dieva atziņas un pēc drošas cerības par dzīvi pēc nāves. (E. Vaits, “Laikmetu ilgas”, 22. lpp.)

Kristus, būdams Universa Radītājs, Likumdevējs un Visuma Valdnieks, pats sevi pakļāva likuma prasībām, lai glābtu tos, kuri paši sevi izglābt nespēja. Apustulis Pāvils par to raksta: “Tātad grēka alga ir nāve, bet Dieva balva ir mūžīga dzīvība Kristū Jēzū, mūsu Kungā.” (Romiešiem 6:23) Citiem vārdiem sakot, Viņš uzņēmās mums grēka dēļ uzlikto sodu, dāvinādams savu dzīvību nenovēršamas nāves vietā. Dieva mīlestības dziļums, plašums un augstums atklājās Kristus personā, Viņa attieksmē pret kritušo cilvēci un tās glābšanai pienestajā upurī.

No Kristus pirmās atnākšanas mūs šķir jau vairāki gadu tūkstoši, bet pēdējā laikā arvien biežāk un skaidrāk cilvēki sāk apjaust, ka tieši šobrīd mēs atrodamies Viņa otrās atnākšanas priekšvakarā.

Dieva glābšanas plāns tuvojas tā piepildījumam un godības pilnajam noslēgumam. Par to liecina Bībeles pravietojumu strauja un burtiska piepildīšanās, kā arī notikumi mūsu planētas politiskajā arēnā un, protams, arī reliģiskajā pasaulē. Šajā sarežģītajā un pārsteidzošiem notikumiem bagātajā laikā novēlu mums visiem lūgšanu garu un stipru ticību Dieva Vārda apsolījumiem un pravietojumiem. Lai Kristus mājo mūsu sirdīs, un mūsu dzīves apliecina Viņa mīlestības klātbūtni un otrās atnākšanas tuvumu!

Gaidāmie pasākumi

8. decembris

Ziemassvētku koncerts “Mūsu Tēvs Debesīs”, plkst. 14:00, Neretā, Dzirnavu ielā 4

9. decembris

Ziemassvētku koncerts “Mūsu Tēvs Debesīs”, plkst. 16:00, Liepājā, Uliha ielā 70

10. decembris

Kamerkora CANTAMUS labdarības koncerts “Cerības gaisma”, plkst. 17:00 Latvijas Universitātes Lielajā aulā

17. decembris

LDS darbinieku gada noslēguma sa-
nāksme.

14. janvāris

Seminārs mācītājiem un interesen-
tiem “Salauzto siržu atjaunošana”,
Torbert Bergland (TED)

24. februāris

Programmas “Meitenes Kristum”
apmācības draudzes komandām
(vada TED, Klāra Sančesa-Šūte) no
plkst. 10:00-16:30, Rīgā, Baznīcas
12a. Apmācībām ir jāpiesaka no
draudzes 3 sievietes līdz 30.janvā-
rim. Pieteikties, zvanot uz mobilo t.
29869979.

25. februāris

4. līmeņa apmācības sievietēm kal-
pošanā (TED, Klāra Sančesa-Šūte)
no plkst. 10:00-16:30, Rīgā, Baznī-
cas 12a. Pieteikties pie Mārites Lip-
skas, zvanot uz mobilo t. 29869979.



Liecību vakars

17. novembrī Rīgā, Baznīcas ielā 12A, norisinājās jau otrais Liecību vakars. Kopā sanāca apmēram trīsdesmit jauniešu, lai kopā dalītos savos piedzīvojumos un pārdomās par to, ko Dievs darījis katrā dzīvē. Kopīgi spēlējām spēles, dziedājām un klausījāmies liecībās. Šī vakara temats bija “Izlaušanās pie Dieva”. Jauniešu stāstītajās liecībās varējām dzirdēt par to, kā citi izlēmuši aiziet no darba, studijām, lai sekotu Dieva sapnim, dzirdējām liecību par to, kā, liecinot citiem, paši daudz iemācāmies par Dievu. Tikām uzrunāti pašsaprotamās lietas ieraudzīt citā gaismā – kā dāvanu, kā iespēju. Šai vakarā patiesi tikām iepriecināti no sadraudzības un apziņas, ka Dievam ir plāns katrai mūsu dzīvei. Ja nepaspēji ierasties uz šo Liecību vakaru, seko līdzi informācijai par nākamo reizi.

Edija Subatoviča

Mūsu īpašības

Mūsu draudzē 21.oktobrī svinēja Pļaujas svētkus. Dievkalpojumu bagātināja bērnu un jauniešu dziedātas dziesmas, lasīta dzeja un krāšņi dabas skati uz ekrāna. Svētrunā mūsu mācītājs Andris Pešelis runāja par seno stāstu – Jēkabu – krāpnieku, kurš kļuva par Israēlu, par negribēto un nemīlēto Leu, caur kuras dēlu Jūdu pasaulē nāca mūsu Pestītājs. Arī daudzu negribēts, atstumts. Par pašu svarīgāko – Dieva klātbūtnes svētību mūsu sirdīs un dzīvē. Tā ir patiesā raža un pļauja. Pēc gardām pusdienām bērni ar košām uzlīmītēm sadalīja klātesošos grupiņās, un sekoja In-
grīdas Markusas sagatavots uzdevums – pārrunāt mūsu Pestītāja rakstura īpašības un noteikt to nepieciešamību šodienas dzīvē. Uzdevu dažām māsām jautājumu:



Kā tu vērtē šīs pēcpusdienas uzdevumu?

Inguna: Manuprāt, jo biežāk mēs pārdomāsim par Jēzu, par Viņa dzīvi, Viņa rak-



sturu, jo lielāks ieguvums mums tas būs. Patika pašiem meklēt Jēzus īpašības, kā arī dzirdēt, ko atraduši citi. Rosinošie jautājumi beigās, kuri bija domāti pārdomām, likās ļoti vērtīgi.

Lana: Patika, ka bija komandas darbs, ka nebija vienpersonīga informācija. Uzdevums rosināja izzināt.

Drosma: Dotais uzdevums

atklāja nepieciešamību Kristus rakstura īpašības pielietot saskarsmē ar cilvēkiem, kuri noguruši ikdienas steigā, ilgojas pēc patiesi sirsnīgām attiecībām, sapratnes un mīlestības, kādu Jēzus savas zemes dzīves laikā parādīja ikvienam cilvēkam.

Inguna, vai pēc bagātās dievkalpojuma programmas un aktīvajām pārrunām Bībeles izpēti laikā šādas garīgas pārrunas nebija nogurdinošas?

Inguna: Šodien jutos apdāvināta.

Pļaujas svētki. Tie vedina domāt – vai mans raksturs Jēzus druvā pieaug un nobriest kā zelta kviešu grauds, lai būtu derīgs pļaujai?

*Daina Sproģe
Tukuma draudze*

■ Alfas kursa nedēļas nogale

Rīgas pirmā draudze priecājas par vēl vienu Alfa kursu, kura laikā draudze var iepazīt daudz jaunus cilvēkus, dzirdēt viņu dzīvesstāstus un redzēt, cik labi Dievs pazīst katru, kurš atnācis, jo ceļi, pa kuriem cilvēki nonāk pie Dieva, ir tik dažādi.

Šī kursa neatņemama sastāvdaļa ir Alfas nedēļas nogale, kura šogad norisinājās no desmitā līdz divpadsmitajam novembrim. Devāmies uz ļoti skaistu viesu namu "Vāgneris", netālu no Tukuma. Piektdienas vakarā klausījāmies Dāvja Trubeckoja uzrunu par Svēto Garu, kopīgi dziedājām dziesmas pie kamīna un stāstījām viens otram par labo, ko Dievs darījis mūsu dzīvē. Sestdienā mūs uzrunāja Vilnis Latgalis par to, kas ir patiesa dievbijība. Pēcpusdienā dzirdējām uzrunu par to, kā Svētais Gars darbojas gan pagātnē, gan kā Tas ilgojas darboties mūsdienās. Devāmies pastaigā uz ezeru, Dievs deva saulainu laiku, un apkārt mums bija Radītāja brīnumu pasaule. Apkārt staigāja vistas un aitiņas, tas lika aizdomāties par to, ka mēs tiekam salīdzināti ar avīm. Sestdienas vakarā notika paneldiskusija, kuras laikā cilvēki varēja uzdot sev interesējošus jautājumus un saņemt atbildes, vakara noslēgumā būdījām koncertu un skatījāmies filmu.

Svētdienā dzirdējām Mārtiņa Subatoviča uzrunu par to, ka Dievam ir sapnis katra mūsu dzīvei, mums katram ir virszdevums un aicinājums, reizēm mums jāpavada ilgāks laiks, lai to no Dieva izlūgtu, un Dievs patiesi ņem vērā šo lūgšanu, ja esam tajā noteikti un neatlaidīgi. Devāmies prom iedvesmoti un priecīgi par piepildītām trim dienām Dieva klātbūtnē.

Lūk, arī atsauksmes no Alfa kursa nedēļas nogales dalībniekiem:

- Ieguvu iedvesmu lūgt ar lielāku spēku un ticēt Svētā Gara darbam manā un manu tuvinieku dzīvē.
- Vislabāk man patika paneldiskusija, es beidzot varēju noskaidrot sen sasāpējusos jautājumus.
- Iepazinu Dievu labāk.
- Ieguvu pārmaiņas.
- Kārtība, laba organizācija, interesantas lekcijas.
- Viss bija ļoti jauki, kā lielā ģimenē.

Mēs esam pateicīgi Dievam par to, ko Viņš darījis šai nedēļas nogalē. Ka Viņš ir izgājis meklēt un glābt pazudošo, un atradis Viņš to nes uz saviem pleciem. Nes uz Mājām...

Edija Subatoviča

■ "Labu darīt ir atļauts." (Turpinājums.)

Ticība nav Dieva dzeņāšana pa mūsu vajadzībām, bet Dieva doto iespēju izmantošana. Kristības cietumā vienmēr ir saistītas ar cilvēku likteņiem. Katram ieslodzītajam ir savs noietais dzīves ceļš, kurš viņu ir novedis izolācijā. Vieniem tas ir ar noteiktu termiņu, bet dažiem tas ir bez termiņa. Tomēr katram no viņiem ir sirds krūtīs un vēlēšanās saprast un sakārtot savu dzīvi.

Jau pagājušā mēneša numurā rakstīju par sešiem jaunajiem brāļiem, kuri slēdza sirds derību ar Dievu. Šoreiz vēlējos nedaudz pakavēties pie tiem brāļiem un ieslodzītajiem, kuri arī domā par mūžības perspektīvu. Andris un Juris (skatīt foto) bija vieni no tiem, kuri drosmīgi teica "jā" par savu izvēli nākotnē. Nākošajā reizē ienākot cietumā, uzdevu viņiem dažus jautājumus.

Kas tev ir dzīve?

Andris (40 gadi): "Skola, no kuras ir jāmacās." Juris (51 gads): "Truši ir truša dzīve, cilvēkiem dzīve ir sasniegt tos mērķus, kurus viņš ir nospraudis, izejot no viņa subjektīvās dzīves izpratnes." Mārtiņš (46 gadi): "Dzīve ir ceļš – process." Arvo (43 gadi) – "Dzīve ir laika posms."

Kas tev ir cietums?

Andris: "Cietums ir manas laicīgās mājas."

Ko tu esi iemācījies no dzīves?

Andris: "To, ka visu uzreiz nevar iemācīties. Jo vecāks, jo vairāk apgūst dzīvi."

Juris: "Par visu dzīvē ir jāmaksā." Arvo: "Ka dzīvē ir ne tikai balts un melns, bet arī citas krāsas."

Kāds ir tavs iespaids par Dieva dotajām iespējām?

Andris: "Kā Dievs man liks, tā es arī dzīvošu." Juris: "Iespējas ir daudz lielākas nekā es varēju iedomāties."

Ko tu novēlētu cilvēkiem brīvībā?

Andris: "Pirmā vietā klausīties, ko Dievs jums saka, un pēc tam, ko pārējie." Juris: „Atveriet acis, lai saprastu, kur ir īstā taisnība. Apsēstība šodien ir pasaules norma." Arvo: "Novēlu visiem labklājību un veselību."

Kā redzam pēc atbildēm, arī cietuma sienās cilvēki ir cilvēki. Arī viņi macās no dzīves, un arī mēs varam daudz mācīties no savas dzīves un citu cilvēku dzīvē. Pēc kristībām katrs no ieslodzītajiem kā dāvanu saņēma Bībeli, lai arī no tās mācītos veidot savu dzīvi.

Palīgmācītājs – kapelāns Rihards Krieviņš





DOT IR LIELĀKS PRIEKŠ!

Šādus vārdus esmu dzirdējusi no daudziem, arī no saviem bērniem. Pirms gada Ziemassvētkiem veltītajā žurnāla numurā rakstījām par Ziemassvētku tradīcijām kristīgās ģimenēs. Vienā no tām bija citu mīla apdāvināšana. Bet ko darīt tiem, kas vecuma, nespēka, slimību un citu iemeslu dēļ dzīvo pansionātos, aprūpes namos, jā, arī savos mājokļos. Kas viņus iepriecinās kaut vai šādos svētkos?

Par to ir domājuši cilvēki draudzēs un ģimenēs, paši veidojot kādus projektus vai piesaistoties jau esošiem. Jau vairākus gadus pēc kārtas notiek Ziemassvētku akcija Zvaigzne Austrumos, kurā ģimenes no dažādām kristīgām konfesijām sarūpē dāvanas kara nelaimi piedzīvojušajiem bērniem, saliekot tās kurpju kastēs un pievienojot naudiņu pasta izdevumiem. Šogad, piemēram, Rīgas 5. draudze sagatavoja vairākus

desmitus šādu kastu.

Tālāk izlasīsiet vēl par pāris projektiem, kuras organizē draudzes, kā arī par dažiem Ziemassvētku labdarības pasākumiem, kas jau notikuši pirms žurnāla sagatavošanas. Zinām, ka decembra vidū un beigās notiks vēl plašāki labdarības koncerti un pasākumi. Bet žurnālam jāiznāk laikus, tāpēc paspēsīm ieskatīties tikai tajos, kuri bija pašā decembra sākumā.

Sirsnīgas kartītes

“Ko lai mēs labu izdomājam Ziemassvētkos, lai iepriecinātu kādus mazāk pazīstamus cilvēkus?” jautāja bērnu sabatskolas skolotāja un vadītāja Ingrīda Markusa.

Viņa ir īpašs cilvēks Rīgas 5. draudzes bērniem un visiem pārējiem. Darba dienas viņa pavada vienā no Rīgas bērnudārziem kā vadītāja, ilgus gadus pirms tam strādājusi par audzinātāju un metodiķi. Bet viņa ir ne tikai prasmīga pedagoģe, bet ļoti radošs cilvēks. Viņa eaksta dzeju un lugas, jau daudzus gadus vada pasākumus festivālā „Varavīksne” kopā ar Lienī Žagari. Katru mēnesi šajā žurnālā jūs varat lasīt viņas uzrakstīto Bērnu lappusītē – tie ir mazo vārniņu dialogi. Mums neizsakāmi ir paveicies ar šādu draudzes māsu un bērnu vadītāju.

Arī šoreiz Ingrīda jautānot pati bija sameklējusi interesantu ideju. Jau pagājušajā gadā internetā izlasot par projektu Eņģeļu pasts, viņa aicināja tajā iesaistīties. Projekts piedāvā iespēju caur interneta portālu izvēlēties pansionātus un līdzīgas organizācijas Latvijas teritorijā. Tur var uzzināt visu iemītneku vārdus un vecumu. Un tad uzrakstīt un nosūtīt personīgi kādam vai kādiem apsvēikums.

Ingrīda sagādāja 2 pansionātu iemītneku sarakstu, tajos mīt gandrīz 100 cilvēku, lielākā daļa no viņiem ir ļoti cienījamā vecumā.

Bērniem ideja uzreiz iepatīkās– iepriecināt ne tikai savas draudzes locekļus (to esam darījuši katru gadu – ar paštāistam grāmatu zīmēm, kartītēm, gardumiem, piparkūkām, protams, arī svētku priekšnesumiem). Ingrīda ar citām skolotājām izplānoja, kādi materiāli būtu vajadzīgi, savukārt bērni izdomāja, kādas šīs kartītes varētu būt.

2016. gada novembra beigās sākās darbnīca – katru sabatu bērnu nodarbību laikā un arī pēc tam, kad pārējie draudzes locekļi klausījās svētrunu, tika griezts, līmēts, veidots un noformēts. Bērnu draudzē nav daudz, katrā reizē ieradās līdz 10 bērniem, bet darbs ritēja uz priekšu.

Tika sagatavotas ap 150 unikālas kartītes, kur iekšā bija ielīmēta lapiņa ar kādu Bībeles pantu un personīgi ar

roku ierakstīts apsveikums. Kartītes dāsni tika dāvētas draudzes locekļiem, plus apmēram 80 kartītes tika vēltītas konkrētiem Ķekavas novada pansionāta iemītnekiem.

Tā kā vienai no draudzes ģimenēm šajā pansionātā mīt radiniece, viņi tur nogādāja kasti ar kartītēm un citus sveicēnus no mūsu draudzes.

Šogad mēs nolēmām šo tradīciju turpināt, un jau top kartītes, ir sameklēti un

“Pateicoties šai labdarības akcijai, vecie un vientuļie ļaudis pansionātā tiek iepriecināti, viņi zina, ka kāds par viņiem domā un rūpējas.”

“Patīk, ka šādā viedā varējām un varam palīdzēt vientuļiem cilvēkiem.”

“Iepriecina tas, ka akcijas ietvaros izvēlētie ļaudis pansionātā apzinās, ka viņi nav aizmirsti un ir vajadzīgi pasaulei. Īpaši laba sajūta ir tad, kad kartītes gatavas un aizsūtītas.”

Novēlu, lai ikviens vientuļš Latvijas cilvēks kaut vai Ziemassvētkos tiek iepriecināts jebkāda veidā.

Tatjana Tomsone,
Rīgas 5. draudze

Kalpošana bērniem

Pirms pieciem, sešiem gadiem Latvijā ciemojās *Messy Church* līdere. Runa ir par bērnu dievkalpojumiem. Dagnijas Rodertes vadībā notika apmācību seminārs kalpotājiem. Mums Liepājas draudzē toreiz vairākus gadus bija Bēbīšu skoliņa un Māmiņu klubiņš, kurš dabīgā veidā varēja izveidoties par *Messy church*. Pēc apmācībām varējām liepājniekiem piedāvāt kvalitatīvus dievkalpojumus ģimenēm ar

bērniem.

Mūsu Liepājas draudze ir pateicīga Dievam par šo lielisko iespēju jau piekto gadu pēc kārtas kalpot bērniem un pusaudžiem caur *Messy church* pro-



sagatavoti Bībeles panti un sameklēti adresāti bērnu sirsnīgajiem darbiņiem. Pajautāju bērniem, kas ir vērtīgs šai labdarības akcijai un kāda ir sajūta pašiem, šo darbiņu darot.





jektu. Mēs ticam, ka šie dievkalpojumi vienu reizi mēnesī ģimenēs sekmē kristīgo izaugsmi un attīstību. Vecāki un bērni tiek iepazīstināti un mācīti par garīgām vērtībām. Caur *Messy church* mēs piedāvājam iespējas, kad visa ģimene, pavadot laiku kopā, var garīgi izglītoties, sakārtot attiecības ar Dievu un līdzilvēkiem. Mēs redzam, kā tiek attīstīti un izkopti talanti ar dažādu nodarbību palīdzību praktiskajās darbībās.

Mērķa auditorija ir Liepājas pilsētas ģimenes, sociālā riska, mazturīgās ģimenes, viena vecāka ģimenes, šo ģimeņu bērni un pusaudži, bērnu nama bērni. Sociālā riska ģimenes un bērna nama bērni mūsu dievkalpojums apmeklē

sadarbībā ar Liepājas pilsētas domes Sociālā dienestu. Apmeklētāju skaits vienā dievkalpojumā: bērni, pusaudži (60-100 cilvēki), vecāki, vecvecāki (20-30 cilvēki), apkalpojamais personāls (20 cilvēki).

Ziemassvētkus gaidot, protams, ir īpašs dievkalpojums. Arī šajā gadā, ieskanot Adventa laiku, dievkalpojumā dzirdējam īsto Ziemssvētku stāstu. Juris Pasternaks bērniem pastāstīja par vislielāko dāvanu Jēzu Kristu. Pie mums bija arī viesis zīdē ar Grobiņas baznīcas bērniem, ar režisores Ginta Latišas iestudēto kristīgo izrādi "Ziemssvētku dāvana". Izrāde mums bija kā dāvana. Pasākuma laikā katrs bērns kopā ar vecākiem varēja izgatavot dāvanas sev

un citiem. Ziemssvētku darbnīcās tika gatavotas kartītes, sveces, sniegavīriņi, eglīšu rotājumi un ceptas piparkūkas. Mēs kopīgi slavējam un pateicamies Dievam par sarūpētajām dāvanām.

Protams, lai katrs pasākums izdotos, tiek veikts liels plānošanas darbs. Brīvprātīgo darba komanda reizi mēnesī tiekas, lai plānotu dievkalpojumu. Mācītāja Līvija Baltrušaitē-Karzone ir mūsu virzītājspēks (šobrīd viņa ir garākā atvaļinājumā). Programmas vadītāja ir Ineta Kalēja, muzikālā vadītāja Gita Liepiņa, par finansēm un kārtību atbild Andris Treihlers, pavāru komandu koordinē Santa Ašmane. Ceļa meklētāji katru sestdienu mācās dziesmas, sagatavo uzvedumus, skečus.

Šajā reizē kopā bijām ap 120 cilvēkiem, 77 bērni un apmēram 50 pieaugušie (vecāki un skolotāji).

Tā ir liela svētība, un ja vien jūs arī gribat ko līdzīgu, tad lūdziet Dievu un gaidiet Viņa atbildi, Ja ir apstiprinājums, tad EJiet un DARiet, un brauciet pie mums uz Liepājas draudzi ciemos, lai redzētu šo skaisto misijas kalpošanu realitātē.

Mums ir lieliska pieredze (gan negatīva, gan pozitīva) un pateicība Dievam par uzticēto kalpošanu. Arī mēs piedzīvojam noguruma brīžus, svarīga ir KOMANDA, kur mēs iestājamies viens par otru. Pirms katras sezonas mēs gaidām ar interesi, ko Dievs ir paredzējis nākošajā gadā!

"Mūsu kalpošanas spēks neslēpjas ne jūsos, ne jūsu spējās, bet vēstī, ko sludināt. Jums ir visvarenākā un visspēcīgākā vēsts, ko zēni un meitenes jebkad var dzirdēt." (S. Dohertijs, "Kā evaņģēlizēt bērnus", 28. lpp.)

Svētīgu kalpošanu 2018.gadā!

*Agnese Jēkabsone,
Misijas nodaļa*



"Gaismas ceļā" viesojas

Salacgrīvā

Otrajā decembrī jauniešu koris "Gaismas ceļā" devās uz Salacgrīvu savā pirmajā Ziemassvētku ieskaņas koncertā. Bijām sagatavojuši dziesmas par Jēzus nākšanu šai pasaulē un pilnveidojuši dziesmu ciklu "Mūsu Tēvs Debesīs", tagad šai Tēvreizē piedalās ne tikai koris, bet arī dejotāji, kas ar kustību un sarunām parāda cilvēka cīņu ar gaismas un tumsas eņģeļiem. Koncertā piedalījās arī *a cappella* ansamblis ar brīnišķīgām Ziemassvētku dziesmām. Bijām priecīgi viesoties mīļajā Salac-



grīvas draudzē, dzirdējām svētrunu par to, ka mums vienmēr jātic Jēzus vārdiem, ka tas ir vienīgais, kas mums nepieciešams, lai piedzīvotu dzīves izmaiņu. Devāmies uz rehabilitācijas centru "Brīze", kur mūs silti uzņēma, un kopīgi izdzīvojām šo brīnumaino stāstu, ka Dieva Dēls pameta Debesu godību, lai glābtu cilvēci.

Mīļš paldies draudzītei un rehabilitācijas centra vadībai par priecīgu otro decembri, ka varējām visi būt kopā!

Edija Subatoviča

Labdarības koncerts Ikšķilē

Iestājoties skaistajam ziemas laikam un sagaidot pirmo Adventu, Ikšķiles iedzīvotājiem un viesiem 3.decembrī bija īpaša iespēja dzirdēt Dieva Vārdu un brīnišķīgu mūziku. Ikšķiles luterāņu

baznīcā notika labdarības dievkalpojums. Pēc mācītāja uzrunas klausītāju priekšā stājās koris Cantamus diriģentes Jeļenas Zaķes vadībā. Skanēja patiesi labi un pacilājoši. Solistu Undīnes Mazjūles un Alvja Zariņa balsis un Elīnas Gailēs un Hellas Milbertas – Holmas virtuozais pavadījums bagātināja skanējumu. Tradicionālajā Ziemassvētku dziesmā "Jūs, bērniņi, nāciet!" lielajām korim pievienojās arī 6 bērniņi. Mazais Intars rādīja, ko iemācījies uz klavierēm. Bet komponistes Hellas Milbertas-Holmas sacerētā kompozīcija flautai ar klavierēm, ko izpildīja Paula Roderte autore pavadījumā, ļāva domās pacelties augstāk par Zemi. Klausītāju sirsnīgie pateicības vārdi un skaļie aplausi liecināja, ka labais iespaids par koncertu bija daudziem.

Tatjana Tomsone

I. Markusa

It visas zvaigznes guļ sabērtas
Debes atvērtās plaukstās,
Šķiet, eņģeļi tevi sadzirdēs,
Pat ja vien domās tos sauksi.

Krīt Debesu mirdzums pār zemi.
Tu saņem to laimīgs un kluss,
Jo, Bētleme zvaigznes apspīdēts,
Tavs Glābējs silītē dus.

Atstājot Debesis mīlās,
DIEVS Cilvēka bērniņā nāk.
Nāk tevi mīlēt, tev piedot,
Un tevi mūžībai glābt.

"Jūs, bērniņi nāciet, "skan dievnamā,
Un sirdīs tik rāmi un svēti,
Kā klusa nakts, svēta nakts Bētleme
Iesākas Ziemassvētki!

...

DIEVS saka: MAN skumji bez tevis
Būs Mūžības plašajā telpā,
Man pietrūks, kā tu smeļies,
Kā tev brīnumā aizraujas elpa.

Man pietrūks tevis, bērns mīlais,
Būt kopā ir MANAS sirds ilgas,
Tāpēc Es nāksu pie tevis,
Kad zvaigznes pār zemi zīlgas.

Un Ziemssvētku noskaņās maigās
Uzsāksu sāpju ceļu,
Jo mūžības brīnišķo laiku
Es gribu būt kopā ar tevi.





Intervēja
Tatjana Tomsone



MĀCĪTĀJA DARBA PRIEKŠS UN IKDIENA

Agris un Baiba, Līna un Kristaps Bērziņi ir mācītāja ģimene. Šķiet, ka viņi vienmēr smaida un savu darbu dara ar prieku. Kāpēc tā? Iepazīsimies ar viņiem tuvāk.

Lūdzu, pastāstiet, no kādām ģimenēm jūs nākat, kādi ir labākie bērnības un jaunības piedzīvojumi?

Agris: Mēs pateicamies Dievam par savām ģimenēm! Esmu pateicīgs par lielo žēlastību uzaugt ticīgā ģimenē, kurā par visu augstāk tika vērtēta dievbijība, savstarpēja mīlestība un kalpošana līdzcilvēkiem. Kā neatņemama ikdienas sastāvdaļa bija kopējie ģimenes rīta svētbriži. Papus un mamma ikdienā bija aizņemti darbā, tādēļ jo īpaši atmiņā palikuši piektdienas vakari, kad visa ģimene sapulcējāmies kopā, lai uzsāktu “dusas dienu”. To iesākām ar dziesmu, pateicāmies par Dieva svētībām, izlīgām, ja bija radusies kāda domstarpība, un aizlūdzām viens par otru. Sabata dienas – tās bija prieka, garīga piepildījuma un sadraudzības pārbagātas, bet neatceros, ka mēs ar brāli

būtu bijuši bēdīgi par tik piepildītām svētku dienām, jo, piemēram, kamēr mamma ar papu dziedāja kora mēģinājumā, mēs ar brāli un citiem draugiem spēlējām paslēpes baznīcas pagalmā. Un kā lai nepiemin draudzes kora vakarus ar ticības piedzīvojumu līdzdalīšanu, sirsnīgo sadraudzību un, protams, garšīgo mielastu. Nenovērtējams ir tas iespaids, kāds palicis no bērnības un jaunības laika draudzes dedzības un vienotības gara!

Baiba: Manā ģimenē par Dievu nerunāja, bet klusi Tā meklējumi, tagad atskatoties atpakaļ, bija nojaušami. Vecmamma vakaros kaut ko pie sevis runāja, un mamma taujāta atbildēja: “Viņa lūdz Dieviņu.” “Kas Tas ir? Kur Viņš dzīvo?” bija jautājumi, uz kuriem dzīvē pašai nācās meklēt atbildes. Un kāda pateicība – “Viņš ir atrodams!”, “Viņš

nav tālu nevienam no mums!” Viņš atbild uz bērnu lūgšanām un nereti arī caur bērnu uzticību atrod ceļu pie vecāku sirdīm! Kopš brīža, kad mamma aizmiga ar cerību uz augšāmcelšanos, Kristus atnākšanu gaidu vēl vairāk un ar lielāku atbildību pret tiem, kuriem vēl jātiek sapulcinātiem saskaņā ar apsolījumu no Jesajas 43:5. Mani labākie bērnības un jaunības piedzīvojumi noteikti saistās ar piedzīvojumiem plašajā sporta pasaulē, kā arī piedzīvojumiem, meklējot Patiesību!

Kad sapratāt, ka gribat savu dzīvi veidot, mīlot un klausot Dievam?

Agris: Vērojot gan mājās, gan draudzē patiesi nodevušos Kristus sekotājus, arī mana lielākā vēlēšanās bija tikpat sirsnīgi un patiesi sekot Kristum visās lietās. Pusaudzū gados nodevu savu

dzīvi Jēzum. Kristības man nebija kā kāds pagrieziena punkts citā virzienā, bet gan sirsnīgāka "labas sirdsapziņas" izlūgšanās Dievam. Sapratu, ka man vairāk laika ir jāpavada kopā ar Jēzu, un tā es sāku pētīt Bībeli, ņemot palīgā vislabākos komentārus – Elenas Vaitas grāmatas "Ceļš pie Kristus", "Kristus līdzības", "Laikmetu ilgas". Tās mani tik ļoti iedvesmoja, ka pat, pārnākot mājās no skolas, tā vietā, lai sāktu pildīt mājas darbus, vispirms nodevos Bībeles studijām.

Baiba: Ja jūs pāršķirstītu manu dienasgrāmatu, kuru savā bērnībā uzcītīgi rakstīju, tad ik pa laikam atrastu krāšņi apzīmētas lapaspuses ar ierakstiem: "Šodien atdevu savu dzīvi Jēzum! No šodienas vēlos uzsākt jaunu dzīvi! Šodien nomiru vecajai dzīvei!" Tas bija skaistais bērnišķīgās uzticības laiks līdz vēl svētīgākam laikam, kurā sāku pati pētīt Bībeli un censties izprast, kāpēc ir vairākas baznīcas. Centos izmantot katru iespēju iepazīt Dievu vēl vairāk, dodoties uz gandrīz visu konfesiju dievkalpojumiem un svētdienas skolām, līdz dienai, kurā Dievs piepildīja Savu apsolījumu "Meklējiet, tad Jūs atradīsiet". Izvēlējos turpmāk mācīties Bībeli draudzē, kurā Dieva baušļus neizmainīja. Savu sirds derību ar Jēzu noslēdzu 16 gadu vecumā. Tas nebija viegls laiks, bet ļoti svētīgs un vērtīgs!

Kā jūs iepazīnāties un kā varat raksturot savu ģimeni?

Agris: Sastapāmies draudzes ģimenē, kopīgi darbojoties jauniešu pasākumos. Kā vieni no spilgtākajiem brīžiem atmiņā palikuši plostu braucieni pa Salacu, ko organizēja Salacgrīvas jaunieši un nezin kāpēc dažus Rīgas jauniešus uzaicināja pievienoties. Aizbraukt uz Salacgrīvas pusi mani daudz nevajadzēja mudināt, jo reiz bērnībā, netālu no Salacgrīvas, lauku mājās tika aizvadītas jaukākas brīvdienas. Tāpēc, iespējams, pašu pirmo reizi savu sieviņu ieraudzīju jau dvīņu ratiņos Salacgrīvas ielās :)

Tuvāk viens otru iepazīnām, aktīvi piedaloties Baltijas jauniešu nometnes organizēšanā 1998. gada vasarā Salacgrīvā. Dažas nedēļas pēc šīs nometnes devos prom no Latvijas, lai uzsāktu mācības Austrijā. Šķiršanās no latviešu draugiem nebija viegla. Kontaktēšanās turpinājās vien caur vēstulēm, tik retu reizi varējām atļauties pa kādai telefona sarunai. Iesākumā devos prom ar

un kopā atpūsties; kopā lūgt un kopā pateikties; kopā priecāties un kopā raudāt!

Vai bez "KOPĀ" jums ir vēl kādi ģimenes moto?

Lai gan nākas atzīt ar tādu kā smaidu, raitajā dzīves ritmā par pamanāmu pavedienu ieviesies dzinulis "Nenokavē!". Tas attiecināms gan uz intensīvām kalpošanām; pasākumu grafikiem draudzēs, skolās; līdzcilvēku palīdzēšanas situācijām; gan arī, lūkojoties pāri steidzīgajai ikdienai – nenokavēt sagatavošanos Jēzus atnākšanai. Nenokavēt pašu būtiskāko, nenokavēt apsolīto, nenokavēt arī tad, kad neplānotas situācijas izjauc visu rūpīgi saplānoto.

Kādi ir jūsu ģimenes svētki?

Katra došanās dabā, lai baudītu kopā būšanas prieku, ir sava veida svētki. Īpaši svētki ir ikgadējais brauciens pie draugiem Austrijā, Vācijā un Šveicē, kā arī Ceļa meklētāju nometnes kopā ar Ērgļu klubu un Lielās telts sanāksmes.

Jūs jau no paša sākuma bijāt un esat mācītāja ģimene?

Kādi ir jūsu izaicinājumi, kādi prieki un kas īpašs piedzīvots, kalpojot draudzēs?

Baiba: Jā, apprecējāmie neilgu brīdi pēc mācītāja diploma iegūšanas, un jau drīzumā mūs aicināja kalpot Smiltenes un Valkas draudzē. Mans vislielākais izaicinājums šajā darbā ir pārceļšanās brīdis,

mainot draudzes. Lielākais prieks - misijas darbs! Īpašākie piedzīvojumi - katrs brīdis, kurā varu ieraudzīt, kā Dievs pārveido cilvēku dzīves un ko Viņš iespēj caur vājiem un nespēcīgiem zemes bērniem. Pēdējos gados – kopīgās lūgšanas telefonkonferencēs.

Agris: Kalpojot cilvēku vajadzībām, jāatzīst, ka vēl daudz ir jāmācās. Viens no lielākajiem izaicinājumiem - kā atrast visam laiku vai arī kā nepazaudēt laiku mazsvarīgās lietās, jo liekas, darāmā ir daudz vairāk nekā iespējams paveikt. Mana sirds gaviļē par katra cilvēka vismazāko solīti pretī savam Glābējam, kaut tikai caur mazas meitenītes jaunatājumu pēc mājas grupiņas: "Kad būs nākamā reize?"



Krītošā akmens projekta

domu pēc gada atgriezties, bet viens prombūtnes gads pārtapa piecos prombūtnes gados. Varētu teikt, ka tas bija pārdomu un pārbaudes laiks mūsu attiecībām, kad varējām daudz lūgt un ieklausīties Dieva domās par mūsu kopējo nākotni. Draudzība caur daudzām vēstuļu un īsziņu rindiņām uzziedēja kā skaists zieds, kas 2003. gada Ziemassvētkos Šveices kalna virsotnē tika apzīmogots ar saderināšanos. Pēdējais pusgads Austrijā paskrēja ātri, kārtējot teoloģijas semināra gala eksāmenus un gatavojoties laulībām, jo, atgriežoties mājās, pēc nepilnas nedēļas jau salaulājāmies.

Baiba: Mūsu ģimenes raksturojošais atslēgvārds ir "KOPĀ!" Kopā kalpot

Kā jūsu meita un dēls skatās uz to, ka viņu tētis ir mācītājs?

Pajautājot bērniem šo jautājumu, Līna atbild: "Normāli!", Kristaps atbildes vietā plati pasmaida. Šad tad Kristaps izsakās, ka arī gribētu kļūt par mācītāju. Mūsaprāt, bērni to vairāk uztver kā dzīvesveidu nevis kā profesiju. Kā lielu priekštiesību uzskatām lūgt par mūsu bērniem, viņu draugiem, viņu klasesbiedriem un skolotājiem, ar kuriem laika gaitā izveidojušās ļoti labas attiecības un sadarbība kā skolā, tā draudzē. Cenšamies atbalstīt savus bērnus, kā vien varam, tāpat kā viņi atbalsta mūs.

Zinu, ka jums ir liela interese par veselīgu dzīvesveidu. Kad tas sācies, cik, jūsaprāt, tas ir svarīgs apkārtējiem?

Veselīgais dzīvesveids, mūsaprāt, nesākas kaut kad. Tā ir neatņemama ticības dzīves sastāvdaļa, un Bībele par to skaidri runā. Tā ir atbildība pret sevi un Dievu, bet, redzot arī citu cilvēku vajadzības un atvērtību, tas ir pārāudzis misijas degsmē. Tāpat kā Jēzus meklēja cilvēkus vajadzībās, tā arī šodien tos nav grūti atrast – cilvēki paši līdzdala aizlūgšanu vajadzības, kas visbiežāk saistās ar veselības problēmām.

Zinu, ka vadāt veselības klubus, izstādes. Pastāstiet par to tuvāk.

Tā ir mūsu sirdslieta. Veselības semināri, veselības klubiņi, Veselības dienas pilsētu mērogos, pieaugušo un bērnu

Veselības izstādes – tās ir vietas, kurās mūsu Radītāju un Lielo Ārstu paaugstināt nav grūti. Šajā gadā Dievs iedrošināja biedrību "Latvijas Veselības Misija" jaunai pieredzei – piedalīties Eiropas izsludinātajos projektos un saņemt iespējas organizēt pasākumus



kopā ar pašvaldību projektu vadītājiem par projektā apstiprinātajiem līdzekļiem. Esam pateicīgi atsaucīgajiem mediķiem, veselīga dzīvesveida entuziastiem un lūdzējiem lūgšanu telekonferencēs – šim darbam ir neizmērojama vērtība!

Kādā veidā, pēc jūsu domām, var mūsdienās uzrunāt cilvēkus? Kā var izmantot Ziemassvētku laiku

šim nolūkam?

Par patiesiem draugiem ir iespējams kļūt, ne tikai iežēlojoties par cilvēkiem, lūdzot par tiem, bet arī praktiski palīdzot viņu vajadzībās, ziedojot no sava dārgā laika.

Ziemassvētki var būt laiks, kurā pabūt kopā ne tikai ar saviem tuvujiem un mīļajiem cilvēkiem, lai kopā pateiktos par Dieva mīlestību, sūtot savu Dēlu pasaulē, bet tas var būt laiks, kurā padomāt par kādu, kurš jūtas vientuļš un atstāts. Uzdāvināt grāmatu, uzaicināt uz koncertu, dievkalpojumu vai vakariņām – tas varbūt nelielas daudz, bet kādam – spēks dzīvot tālāk! Galvenais saskatīt mazās izdevības.

Jūsu ģimenē vai draudzē ir kāda tradīcija, saistīta ar labdarību un citu iepriecināšanu šai svētku laikā?

Draudzes ikgadējie gada nogales pasākumi ietver gan ADRA pasākumus bērniem, pansionātu apmeklējumus, svētku veselības klubiņus, kā arī muzikālos pasākumus Madonas pilsētā. Piemēram, pagājušajā gadā 25. decembrī tikām uzaicināti izteikt savas ģimenes muzikālo sveicienu Madonas pilsētas iedzīvotājiem domes laukuma uzceltajā skatuvē. Paaicinājām palīgā Smiltenes Piedzīvojumu un Ceļa meklētājus, un interesanti, ka tieši šajā dienā pie mums viesojās mūsu ģimenes draugs Frederiks Pols, kurš pasākumu kuplināja ar uzrunu un Ziemassvētku dziesmu savā dzimtajā valodā. Tie bija brīnišķīgi svētki, radot svētkus citiem! Kopš kalpojam Madonā un Ērgļos, par ģimenes tradīciju ir izveidojusies pateicības dāvanību gatavošana un dāvināšana mūsu draudzītēm, radiņiem, kaimiņiem, sadarbības partneriem, veselības klubiņu apmeklētājiem, draugiem.. Ticam, ka, piemēram, tikko cepti sklandrauši kopā ar kādu grāmatu, kartīti vai mūzikas disku ziemas tumšajos vakaros cilvēku mājvietās vai darba vietās ienes gaišu prieku.

Ko jūs gribētu novēlēt citām ģimenēm un vispār visiem, kam rokās nonāks šis žurnāls?

Pāri visām dāvanām, dāvināsim šajās dienās viens otram kvalitatīvu, kopā pavadītu laiku un vienmēr ar pateicību atcerēsimies mūsu lielāko Dāvanu un labāko Draugu Jēzu! "Meklē savu prieku savā Kungā, tad Viņš Tev dos pēc kā tava sirds ilgojas." (Ps.37:4)



Muzikālais sveiciens pilsētai Ziemassvētkos

10 LŪGŠANU DIENAS

*“No klusajām lūgšanu vietām nāca spēks, kas lielās reformācijas laikā satricināja pasauli. Tur Kunga kalpi svētā liksmībā nostājās uz Viņa apsolījumu klints.”
(Lielā cīņa, 210. lpp.)*

Kas ir 10 lūgšanu dienas?

Pateicība Dievam par Vispasaules Septītās dienas adventistu baznīcas iniciatīvu – katrai draudzei gada sākumā nošķirt īpašu laiku – 10 lūgšanu dienas! Tās norisināsies laikā no 10. - 20. janvārim, kurā aicinu jūs satikties katru dienu klātienē draudzes telpās, mājas grupās vai neklātienē, saslēdzoties telefonkonferences zvanā.

Kopīgu lūgšanu spēks

Kā Adventistu baznīcas ģimene (nu jau vairāk kā 20 miljoni visā plašā pasaulē) esam izkaisīti dažādās vietās, dažādās laika zonās un dažādos apstākļos, bet kāpēc gan neizmantojam šo brīnišķīgo priekštiesību – satikties caur vienotām ilgām un lūgšanām pie Dieva troņa? Plašā draudzes ģimene uz ceļiem, kura lūdz par savu draudzi, Vispasaules baznīcu, tās vadītājiem, par savu pilsētu, par Dieva vadību cilvēku glābšanas darbā, par apsolījumu piepildīšanos pēc Svētā Gara, kā arī lūdz Dieva piedošanu. Un tomēr - vissvarīgākais lai ir kopā pavadītais laiks lūgšanās pēc Svētā Gara! Vasarsvētkos Dievs pār savu draudzi izlēja Svētā Gara spēku, kad tā 10 dienas bija pavadījusi laiku, sirsnīgi lūdzot pēc apsolītā. Viņš vēlas to darīt arī šodien! “Svētā Gara izliešanās pār baznīcu tiek gaidīta nākotnē, bet tā ir liela draudzes priekštiesība saņemt to jau tagad. Meklējiet to, lūdziet par to, ticiet tam. Mums tā ir jāsaņem, un Debesis gaida, lai mums to dotu.” (*The Review and Herald*, March 19, 1895)

Lasījumu tematika

Šī gada aplūkojamais temats ir “Augs-

tais Priesteris”. Tas ir cieši saistīts ar pagājušā gada tematu “Svētnīca”. Studēsim Augstā Priestera kalpošanu, apgērbu un centīsimies izprast, ko tas nozīmē mums šodien.

Sanāksmju organizēšana un materiālu pieejamība

Lai lūgšanu sanāksmes būtu mērķtiecīgas, patiesas un sirsnīgas, mums ir sagatavotas idejas un vadlīnijas, kā to visu labāk organizēt. Latviskos materiālus decembra beigās varēsiet lejuplādēt mājas lapā www.adventisti.lv Tur jūs atradīsiet vadītāja vadlīnijas, priekšvārdu, vispasaules lūgšanu vajadzības, ieteikumus lūgšanu nakts organizēšanai, materiālu, pēc kura vadīt katru lūgšanas dienu, ieteicamās vadlīnijas pateicības sabbata organizēšanai un apsolījumus, kurus piesaukt lūgšanās.

Lūgšanu telefonkonferences

Jau vairākus gadus daudzi Latvijas adventistu draudžu locekļi un viņu paziņas satiekas kopējās telefonkonferencēs, lai vienotos kopīgā lasījumā un lūgšanās katrs no savas atrašanās vietas. Jo īpaši ērti tas ir tiem, kam ir pārvietošanās grūtības nokļūt uz lūgšanu sapulcēm klātienē, vai arī – kuru draudzēs netiek organizētas šādas sanāksmes. Lai piedalītos lūgšanu konferencēs, jums ir nepieciešams telefons un jebkurš pieslēgums vai priekšapmaksas telefona kredīts pēc jūsu izvēles. Par telefonkonferencēm telefona rēķinā tiks tāmēts tāpat kā par standarta sarunu. Vairāk informācijas par pievienošanos šim lūdzēju pulciņam varat uzzināt pie manis (skat. kontaktinfo raksta beigās).

Ideju akcenti lūgšanu brīžu organizēšanai

- 10 lūgšanu dienu materiālā ir minētas vispasaules baznīcas kopīgās vajadzības, bet ticu, ka katrai draudzei ir arī savas vajadzības, tāpēc aicinu pirms 10. janvāra izstrādāt tieši jūsu draudzes kopīgās lūgšanu vajadzības, kuras pievienot sarakstam
- Vaicāji Dievam, lai Viņš atklāj septiņus cilvēkus, par kuriem aizlūgt šo desmit dienu laikā. Tie var būt ģimenes locekļi, draugi, darba biedri, draudzes locekļi u.c.
- Varbūt vēlaties nošķirt šīs desmit dienas, lai lūgtu un gavētu? Apsveriet kādu no gavēšanas veidiem kā, piemēram, gavēšana no TV, nepiemērotas mūzikas, filmām, interneta, saldumiem vai cita veida grūti pārstrādājamas pārtikas. Atvēliet īpašu laiku lūgšanām un Bībeles izpētei, lūdzot Dievam palīdzēt jums un jūsu draudzei vēl pilnīgāk palikt Kristū!
- Iepriekšējo gadu brāļu un māsu liecības vēsta par svētībām, pieaicinot piedalīties savus draugus no apkārtnes, pielāgojoties, lai arī viņiem pasniegtā vēsts būtu uztverama un saprotama.

Mācītāji, draudzes vecākie, draudzes padomes locekļi, lūgšanu nodaļu vadītāji, māsas un brāļi, lai jums kopīgi izdodas ielānot savos draudzes aktivitāšu kalendāros 10 lūgšanu dienas 2018!

Baiba Bērziņa
LDS Lūgšanu kalpošanas nodaļas
vadītāja, tālr. 264 577 14



Andris Pešelis
Tukuma draudzes
mācītājs

PIELŪGT IEMIESOTO DIEVA VĀRDU

*“Jo mēs Viņa zvaigzni redzējām austrumu zemē un atnācām Viņu pielūgt.”
(Mat. 2:2)*

Dieva Vārda iemiesošanās cilvēka miesā ir vislielākā mīkla un noslēpums, kuru saprast ir dots vienīgi caur Bībeles atklāsmi. Tā liecina, ka Kristus ir “neredzamā Dieva attēls, visas radības pirmdzimtais; Viņā radītas visas lietas debesīs un virs zemes, redzamās un neredzamās, gan troņi, gan kundzības, gan valdības, gan varas. Viss ir radīts caur Viņu un uz Viņu, bet Viņš pats ir pirms visa, un viss pastāv Viņā” (Kol 1:15-17).

Iesākt pareizā vietā

“Kad Jēzus bija piedzimis Bētleme, ... gudri vīri no austrumu zemes atnāca uz Jeruzālemi” (Mt. 2:1).

Austrumu gudrie ieradās īstajā vietā un laikā, lai sastaptu jaunpiedzimušo Kēniņu. Viņu zināšanas par dievišķo kēniņu bija ierobežotas ar Daniela un 4. Moz. 24:17 pravietojumiem. Viņi cerēja uzzināt vairāk par šo laikmetu cerību piepildījumu no tautas, kurai

pieder tēvi, derības un apsolījumi. Taču tie spēja vien norādīt uz pravieša Mihas atklāsmi par Bētlemi, bet Kēniņa nākšanai, kas bija “kavējusies” tik daudz gadsimtus, viņi nebija gatavi. Tie bija gatavi apšaubīt austrumu gudro apgalvojumu par zvaigznes atspīdēšanu īstajā laikā, jo nebija to pat pamanījuši.

Vai austrumu gudrie nojauta, ka Bētleme mazulī ir iemiesojies pats Dievs, Vecās Derības svētnīcas Kunga godība (šehina), Radītājs un Kungs? Raksti neatklāj viņu zināšanu dziļumu, bet viņi bija laikus ieradušies no tālas zemes pielūgt Kēniņu un atnest tam dāvanas. Lai saprastu, kas ir iemiesotais Vārds, svarīgi iesākt pareizajā vietā ar Rakstu atklāsmi. Daudzi iesāk ar cilvēcīgo loģiku, izjūtām, intuīciju vai aizspriedumiem un pieļauj kļūdas. Tie neiesāk pareizā vietā un laikā.

Pirmajos gadsimtos pēc Kristus bija domātāji, kas, gribēdami aizstāvēt viena Dieva ideju, sprieda, ka Dievs esot viena persona, kas izpaužas trīs veidos.

Tiem (modālistiem) šķitis, ka šādi tie atrisina “trīs-dievības” problēmu, nolīdzinot atšķirības starp Tēvu, Dēlu un Sv. Garu, visu apvienojot vienā personā – Dievā. Taču šis šķietamais risinājums izraisīja jautājumus, lasot Bībeli. Ar ko Jēzus sarunājās lūgšanā, ja ir tikai viena Dieva persona? Sprototams, ka modālistu ideja baznīcā tika noraidīta.

Tad cēlās citi (ariāņi), kas skaidroja Dieva dabu, iesākot no Vecās Derības atklāsmes (5. Moz. 6:4). Tie sprieda, ka tikai Tēvs vien esot neradīts Dievs, bet Dēlam kaut kad esot bijis iesākums. Tie gan Jēzu dēvēja par Dieva Dēlu, bet noraidīja, ka Jēzus būtu Dievs. Lietojot loģiku, tiem šķitis, ka šādi tie atrisina iemiesošanās noslēpumu. Tēvu tie novietoja hierarhijas augšgalā, Dēlu apakšā, bet Garu, nu... to pieskaitīja tikai spēkam. Tomēr ariāņu pieeja tika noraidīta, jo tie iesāka savu skaidrojumu nepareizā vietā (Vecajā Derībā), kas tos noveda pie aplamiem secinājumiem. Izpratnei, kas ir Dievs, ir jāsākas

ar Jēzu Kristu: “Dievu neviens nekad nav redzējis. Vienpiedzimušais Dēls, kas ir pie Tēva krūts, Tas mums Viņu ir darījis zināmu,... Kas Mani ir redzējis, Tas ir redzējis Tēvu.” (Jņ 1:18; 14:9)

Vārds tapa miesa

“Jo jums šodien Pestītājs dzimis, Dāvida pilsētā, kas ir Kristus, tas Kungs” (Lk. 2:11).

Šajā rakstu vietā Kristus tiek nosaukts par Kungu, kas nepārprotami ir tituls, kurš līdz tam Bībelē tika lietots vienīgi attiecībā uz Dievu. Gani devās lūkot, kas Bētleme ir noticis, un atrada mazuli, par kuru liecinājuši eņģeļi. Tikai gani bija sagatavoti sastapt to Kungu, jo pārējiem Bētleme nebija laika. Evaņģēlijs precizē: “Vārds tapa miesa un mājoja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību.” (Jņ. 1:14) Kas ir šis Vārds? “Vārds bija Dievs.” (Jņ. 1:1) Šie vārdi ir tik skaidri, ka tie, kuriem

uz nāvi” (Rom. 8:3).

Lai gan Gregorijs un citi baznīctēvi risināja jautājumu par Kristus cilvēcīgās dabas būtību, Romas baznīca 1854. g. pasludināja dogmu par Kristus nevainīgo ieņemšanu, kas norāda, ka Kristus ir iemiesojies citādā cilvēka miesā nekā grēciniekam, tādā miesā, kāda bija Ādamam pirms krišanas. Tas izceļ Marijas pielūgsmi un, viņuprāt, “pagodina” Jēzu Kristu. Šis viedoklis nesakrīt ar Bībeles atklāsmi, kas norāda, ka Kristus ir iemiesojies tajā pašā cilvēku miesā, kuru ir nācis glābt: “Tāpēc Viņam visās lietās bija jātop brāļiem līdzīgam.” (Ebr. 2:17) Taču cik lielā mērā brāļiem līdzīgam? Nevis līdzīgam grēkos, bet gan, lai varētu īstenot glābšanas plānu: “Viņš uznesa mūsu grēkus Savā miesā pie koka, lai mēs, grēkiem miruši, dzīvotu taisnībai; ar Viņa brūcēm jūs esat dziedināti.” (1. Pt. 2:24; Jes. 53) Ja Viņš to veiktu miesā, kas

centušies celt savējo un Dieva taisnībai nav pakļāvušies. Jo bauslības gals ir Kristus; Viņā iegūst taisnību ikviens, kas tic” (Rom. 10:2-4).

Kristus ir tapis “brāļiem līdzīgs”, lai varētu mūsu grēku mūsu miesā piesist pie krusta, mirt mūsu vietā, augšāmcelties mūsu miesā un kļūt par vienīgo pilntiesīgo Vidutāju starp cilvēku un Tēvu. “Tāpēc pieiesim bez bailēm pie žēlastības troņa, lai saņemtu apžēlošanu... īstā laikā” (Ebr. 4:16).

Dieva pazīšana

“Bet šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu.” (Jņ. 17:3) Iemiesojoties cilvēka miesā, Kristus ir nācis arī, lai labotu grēcinieka aplamo un sagrozīto izpratni par Dievu. Grēcinieks nesaredz atšķirību starp paša zināšanām par Dievu un veidu, kā Dievs vēlas būt izzināms. Cilvēka

Kristus ir tapis “brāļiem līdzīgs”, lai varētu mūsu grēku miesā piesist pie krusta, mirt mūsu vietā, augšāmcelties mūsu miesā un kļūt par vienīgo pilntiesīgo Vidutāju starp cilvēku un Tēvu.

tas nav pieņemams, ka Kristus tiek dēvēts par Dievu, te atļaujas pat mainīt Bībeles tekstu. Piemēram, Jehovas liecinieku Bībeles tulkojumā Jāņa 1:1 ir šādā izpildījumā: “Vārds bija dievs,” šādi izceļot savus aizspriedumus.

Jautājumos par Dieva dabu un atklāsmi bija ne tikai Kristus dievības noliedzēji, bet arī Kristus cilvēcības noliedzēji. Daži dedzīgi Nīkejas koncila atbalstītāji izcēla Kristus pilnīgo dievišķību līdz galējībai, noraidot Kristus pilnīgo cilvēcību. Laodiķejas bīskaps Apolinārijs norādīja, ka cilvēka miesa ir grēka perēklis, tādēļ Kristus iemiesojoties, viņuprāt, nevarēja būt pilnībā cilvēks. Viņš sprieda pēc loģikas, ka tad Kristum pašam būtu bijis nepieciešams Pestītājs. Tam pretī nostājās bīskaps Naciances Gregorijs, izceļot, ka Kristum vienlaicīgi ir gan Dieva daba, gan arī cilvēka daba. Ja Kristus cilvēcīgā daba atšķirtos no pārējo cilvēku dabas, tad Viņš nevarētu kļūt par mūsu Glābēju no grēkiem, “jo, ko bauslība nespēja, nevarīga būdama mūsu miesas dēļ, to ir darījis Dievs: sūtdams Savu paša Dēlu grēcīgās miesas veidā un grēka dēļ, Viņš grēku, kas bija miesā, pazudinājis

nav tāda pati kā arī mums, tad juridiski nav iespējams Viņa upuri uz mums attiecināt. Taču caur iemiesošanos mūsu grēku novājinātajā miesā Jēzus ir tapis par mūsu vecāko Brāli arī pēc miesas, un Viņš kļuva tiesīgs pienest Upuri, kas ir attiecināms uz visiem.

18.-19. gs. cēlās vīri, kas apgalvoja, ka pirms viņiem viss, kas līdz šim bija mācīts par Dievu, ir aplams, un no jauna atjaunoja to skaitā arī agrīno gadsimtu antitrinitārisma un “Kristus grēcīgās dabas” herēzes, atdzima pat Pelagija teoloģiskās koncepcijas par cilvēka labo, “brīvo gribu”, ar kuras palīdzību centās sasniegt savas miesas pilnību, iedomājoties, ka atkārtos to pašu, ko cilvēka miesā bija izdarījis Kristus. Šīm idejām atradās sekotāji, izlaižot no skata pašu svarīgāko – iemiesotā Vārda atklāsmi un centrā noliekot savu centību iegūt sev pilnīgu miesu līdz Dieva Valstības atnākšanai. Tie gan apgalvo, ka pielūdz Dievu, taču patiesībā pielūdz paši savas koncepcijas par Dievu atbilstoši savai iztēlei, izjūtām un cilvēcīgai loģikai, piepildot vārdus: “Viņi deg par Dievu, bet bez izpratnes, jo, aplam saprazdami Dieva taisnību, viņi

saprāts tiecas veidot Dieva tēlus un ideoloģijas, kurpretim Dievs vēlas, lai Viņš tiktu iepazīts caur cilvēka miesā iemiesoto Vārdu, un šādi labot aplamās atziņas par sevi. Jāatzīst, ka veids, kā Dievs vēlas tapt atzīts pasaulē, izraisīja skandālu, kas noveda Jēzu pa tiešo uz Golgātu, apstiprinot, ka grēcinieks ne tikai nepazīst Dievu, bet arī nevēlas Viņu pazīt tā, kā Dievs vēlas tapt atzīts. Neapšaubāmi, ka visur, kur centrā ir nolikts grēcinieka prāts, kas izdibina vai sasniedz Dievu, ir kalpošana elkiem. Iemiesotais Kristus atklāj Dievu, bet Viņš nerāda ceļu pie Dieva, jo pats ir ceļš pie Tēva, Viņš nevis māca patiesību, bet pats ir patiesība, pazīdams Tēvu, un ir dzīvība, jo tikai caur Kristu cilvēkam ir daļa pie Viņa dzīvības. Rakstu mācītāji bija droši, lai nu ko, bet Dievu viņi pazīst. Viņi bija studējuši likumu un teoloģiju, retoriku un filozofiju. Viņi pat Jēzum seja apgalvoja: “Mūsu Tēvs ir Dievs!” (Jņ. 8:41) Ja šis apgalvojums būtu patiess, tad izrādītos, ka Jēzus pats nemaz nepazīst Tēvu. Tādēļ Kristus viņiem sacīja: “Ne Mani jūs pazīstat, ne Manu Tēvu; ja jūs Mani būtu pazinūši, jūs būtu pazinūši arī

Manu Tēvu... Ja Dievs būtu jūsu Tēvs, jūs Mani mīlētu, jo Es esmu izgājis un nāku no Dieva... Kādēļ jūs Manu runu nesaprotat? Tāpēc, ka jūs neesat spējīgi klausīties Manos vārdos. Jūs esat no sava tēva – velna.” (Jņ. 8:19, 42-44) Tie apgalvoja, ka pazīst Dievu, bet ar darbiem pielūdza paši savas idejas par dzīvo Dievu vai vēl slīktāk – paši sevi aiz teoloģijas aizsega. Tādi bija rakstu mācītāji Jēzus dienās.

“Vārds tapa miesa!” Tā ir atslēga, lai atzītu Dievu. Cik svarīgi atzīt Dievu tieši tā, kā Dievs vēlas atklāties un tapt atzīts! Jebkas cits ir kalpošana elkiem. Kristus ir dzīvā Dieva atklāsmē un šādi Dievs vēlas tapt atzīts. Dieva draudze spēj eksistēt tikai kā Kristus miesa caur Dieva iemiesošanās atklāsmi, kad manas rokas top par Kristus rokām, manas kājas top par Kristus kājām, mana mute pauž Kristus vārdus un es eju tur, kur Kristus vēlas, lai nestu svētību. Tā Viņš bija sūtījis savus mācekļus un tagad sūta arī mūs.

kas Viņu pielūdz, tiem To būs pielūgt garā un patiesībā.” (Jāņa 4:23-24)

Kristus pieņēma pielūgsmi, piemēram, kad izdziedinātais aklais Viņu pielūdza, Kristus sacīja: “Uz tiesu Es esmu nācis šinī pasaulē, lai tie, kas neredz, kļūst redzīgi, un tie, kas redz, akli.” (Jņ. 9:39) Mateja 28:17 rakstīts, kad mācekļi satika Jēzu pēc augšāmcelsšanās, tie bija Viņa priekšā zemē un to pielūdza.

Atklāsmes grāmata skubina pielūgt: “Bīstieties Dievu un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus.” (Atkl. 14:7) Atklāsmes grāmatā ir ne tikai pravietojumi, bet pat veselās nodaļas, kas ir veltītas Dieva Jēra pielūgsmi Debesīs. 144 000 pielūdz Dievu debēs. Atklāsmes grāmatas zvēra zīme ir saistīta ar tēla pielūgsmi. Tur ir nopietni brīdinājumi, kur centrā ir pielūgsmē. No Dieva pielūgsmes izriet arī draudzes misija, ko izrisa apziņa par Dieva klātbūtni. Caur misiju ļaudis tiek sku-

Dieva pielūgsmē ir apzināta reakcija uz Dieva klātbūtni un raksturu, kad “tuvu pie tevis ir tas vārds, tavā mutē un tavā sirdī, – proti, ticības vārds, ko mēs sludinām. Jo, ja tu ar savu muti apliecināsi Jēzu par Kungu un savā sirdī ticēsi, ka Dievs Viņu uzmodinājis no miroņiem, tu tiks izglābts. Jo ar sirds ticību panākama taisnība un ar mutes liecību pestīšana, jo raksti saka: neviens, kas uz Viņu paļaujas, nepaliks kaunā.” (Rm. 10:8-11)

Kad cilvēks pielūdz Dievu un nevis pats savu iztēli par Viņu, mainās realitātes uztvere. Ierastais dievkalpojums, kas citiem var šķist pelēks, tam kļūst par jaunu piedzīvojumu ar Dievu. Daži domā, ka atmodu var izraisīt dievkalpojuma kārtības maiņa vai citāda mūzika. Taču atmodu izraisa sirds pārmaiņa Dieva pielūgsmē, kur padziļinās iemiesotā Vārda uztvere, meklējumi pēc tā gūst jaunus ieskus un pieredzi. Patiesi Dieva pielūdzējs pozitīvi ietekmē apkārtējos un aicina uz pielūgsmi arī

Patiesais Dieva pielūdzējs, līdzīgi kā austrumu gudrie, saredzēs zvaigzni, kas ved pie iemiesotā Dieva Vārda tumsā un svešā zemē, kur citi to nesaredz.

Kas ir pielūgsmē?

„Dodiet Tam Kungam Viņa Vārda godu, pielūdziet Viņu svētā glītumā!” (Ps. 29:2). Austrumu gudrie vēlējās pielūgt jaundzimušo Ķēniņu. Ko īsti nozīmē pielūgt?

Pielūgt var Dievu, velnu, cilvēkus, idejas un priekšmetus. Pielūgsmē nozīmē, kad kaut kas tiek likts par svarīgāko dzīvē, un uz to tiek virzītas visas domas, spēks un griba. Cilvēks top līdzīgs tam, ko tas pielūdz.

Vecās Derības laikā Dieva pielūgsmē bieži vien notika vienlaicīgi ar upurēšanu. Uz pielūgsmi norādīja pazemošanās Dieva priekšā, Dieva slavēšana, atsaukšanās uz Dieva Vārdu, sirds nodošana Dievam. Dievu mēdza pielūgt arī bez upura, kā, piemēram, to darīja Dāvids vai pravietis Daniels, jo pielūgsmē bija saistīta ar identitātes apziņu. Jaunās Derības laikā pielūgsmē līdz ar Dieva Vārda iemiesošanās ieguva jaunu dimensiju: “Bet stunda nāk un ir jau klāt, kad istie dievlūdzēji pielūgs Tēvu garā un patiesībā. Jo Tēvs tādus meklē, kas Viņu tā pielūdz. Dievs ir Gars, un,

bināti pievienoties Dieva pielūgsmē. Pielūgsmē ir misijas motivācija, taču misija reiz beigsies, evaņģelizācijas mītēsies, bet pielūgsmē būs mūžīga. Austrumu gudrie bija atnākuši... pielūgt iemiesoto Dievu.

Pielūgsmē nav doktrīna

“Un es redzēju goda krēsla, četru dzīvo būtnu un vecājo vidū stāvam Jēru kā nokautu” (Atkl. 5:6).

Dieva pielūgsmē centrā ir Jēzus Kristus. Šī pielūgsmē tiešām nav doktrīna, jo uz tās balstās visas doktrīnas, tā nav arī prāta disciplīna vai izrāde, kurā ir izpildītāji, vērotāji vai vērtētāji, jo pielūgsmē, vienā vai citā tās formā, piedalās ikviens, tikai te ir svarīgi izšķirt, kas tiek pielūgts. Lielās cīņas pamatā ir jautājums par pielūgsmi. Jebkuras atkāpes no pielūgsmes, kur centrā ir iemiesotais Kristus, uz kaut ko citu noved pie zvēra zīmes un pazušanas. Dieva pielūgsmē tiek meklēta atbilde ne tikai uz jautājumu: kas ir Dievs?, bet arī: kāds ir Dievs? Iemiesotais Vārds atklāj arī – kāds Dievs tevi aicina? un kādam Dievam tu pieredi?

citus, jo pie tā notiek pārveidošanās no spožuma uz spožumu, no spēka uz spēku: “Gods Dievam augstībā un miers virs zemes, un cilvēkiem labs prāts” (Lk. 2:14). Citā tulkojumā: “Gods Dievam augstībā un miers virs zemes tiem, pie kuriem Viņa labvēlība.” (angļu NIV)

Patiesais Dieva pielūdzējs, līdzīgi kā austrumu gudrie, saredzēs zvaigzni, kas ved pie iemiesotā Dieva Vārda tumsā un svešā zemē, kur citi to nesaredz. Tie, līdzīgi kā Bētleme gani, atradīs Kungu visneparastākajā vietā tur, kur tu esi jau bijis tūkstošiem reižu pirms tam. Un Kristus būs kā zīme, kurai runā pretī, kas spiedīsies līdzīgi zobenam sirdī, lai daudzas domas nāktu zināmas. Dieva atzīšana un Kristus miesas vienotība šādam cilvēkam būs dziļāko ilgu mērķis.

Literatūra:

Clark, John; Johnson, Marcus “The Incarnation of God”, Crossway, 2015.
Ross, Allen “Recalling the Hope of Glory”, Kregel, 2006.

MEITĒNS AR REDZAMĀM, PAKAUSĪ PULSĒJOŠĀM SMADZENĪTĒM

Šī gada jūnijā divās avīzēs (“Tautas Veselības Avīze” latviešu un krievu valodā) tika publicēts žurnālistes Ilonas Norietes raksts par Mārītes un Edgara Lipsku meitiņas Elizas saslimšanu un atveseļošanos. Piedāvājam arī AV lasītājiem iepazīties ar šo rakstu.

Cetrgadīgā Elīza attīstās un ir gan aktīva, gan dzīvespriecīga, teju kā ikviens viņas vienaudzis. Tomēr ir lietas, ko viņa nevar atļauties, teiksim, regulāri apmeklēt bērnudārzu. Tas tamdēļ, ka pirms gada viņa smagi saslima, un, lai bērns izdzīvotu, viņai nācās veikt operāciju, kuras laikā pakaušī tikai izņemta paprāva kaula daļa. Ārsti mēģināja šajā vietā ielikt kaula aizstājēju, taču tas tomēr neizdevās, un pēc neilga laika aizstājējs bija jāņem ārā.

Šobrīd Elīziņai, kā viņu mīli dēvē vecāki, uz pakauša ir vien plāna ādas kārtiņa, zem kuras labi saskatāmas pulsējošas smadzenes. Vēl vienai operācijai, kas, iespējams, nesīs tādu pašu negatīvu rezultātu, vecāki nav gatavi. Viņi konsultējušies arī pie ārzemju speciālistiem, kas teikuši, ka, iespējams, varētu palīdzēt titāna vai platīna „ielāps”, bet Latvijā par valsts līdzekļiem tādu neviens neliks, līdz ar to tas no ģimenes prasītu pārvus izdevumus. To Elīzas vecāki vismaz pašlaik nespēj atļauties un arī nav pārliecināti, vai to vajadzētu darīt. Meitas atveseļošanos viņi ielikuši Dieva rokās, jo, kā viņiem teicis kāds ārzemju ārsts, kurš tāpat kā Elīzas vecāki ir ticīgs cilvēks, bērnam augot, kauliņi var izstiepties, satuvināties un palēnām aizsegst brīvo vietu. Kā vēsta Bībele, Dievam nekas nav neiespējams.

Smagais ceļš līdz diagnozei

„Līdz trīs gadu sasniegšanai Elīza attīstījās atbilstoši savam vecumam un ne ar ko nopietnu nebija slimojusi,” stāsta viņas mamma Mārīte Lipska, pēc izglītības pedagoģe, šobrīd Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības Bērnu un sieviešu kalpošanas nodaļu vadītāja.

„Pērnā gada janvārī mums piezvanī-



ja no bērnudārza un teica, ka Elīzai ir temperatūra un vajagot pēc viņas atnākt. Tad vēl nezinājām, ka līdz slimības diagnozes noteikšanai paies divi mēneši. Pārnākot no bērnudārza, izmērījām temperatūru, tā bija ap 38,5 grādiem, iedevām zāles, lai to nodzītu. Nekādu citu izteiktu simptomu nebija – tikai temperatūra. Vēl Elīza ļoti gribēja gulēt, viņai nebija arī apetītes. Pēc kāda laika temperatūra pacēlās no jauna – līdz pat 39 grādiem. Meitas saslimšana sakrita ar vīrusu un gripas laiku, tāpēc domājām, ka viss saistīts ar to. Divas nedēļas temperatūra lēkāja – reizumis tās praktiski nebija, bet tad atkal tā pēkšņi draudīgi paaugstinājās, kas situāciju padarīja neizprotamu. Nonācām slimnīcā, Elīzai paņēma

vīgi nostāties uz kājām. Tad sapratu, ka steidzīgi jādodas atpakaļ uz slimnīcu. Tā nokļuvām slimnīcas Observācijas nodaļā. Man jau bija radušās aizdomas, ka ir jāpārbauda galva, bet neirologs gribēja vispirms izslēgt visu citu, galvas pārbaudi atstājot kā pēdējo. Visbeidzot neirologs izlēma, ka tā nebūs viņa sfēra, un mūs pārsūtīja uz Infektoloģijas nodaļu.

Nākamajā dienā nekādu uzlabojumu nemanīja, Elīzai bija muskuļu vājums, nespēks. Atkal tiek saukts neirologs, kurš atnāk vien vakarpusē un beidzot piekrīt, ka vajag veikt magnētisko rezonansi. Tā bija piektdiena, magnētisko rezonansi mums apsoltāja tikai pirmdien. No Infektoloģijas nodaļas mūs pārveda uz Neiroķirurģijas noda-

Izglābšanās pēdējā brīdī

Par tālāko Mārīte Lipska stāsta: „Notika operācija, kas bija diezgan dramatiska, jo strutu perēklis bija skāris asinsvadu. Operācijas gaitā Elīza zaudēja daudz asiņu, bija nepieciešama asins pārliešana. Faktiski Elīza tika izglābta pēdējā brīdī – ja vēl kādu dienu operācija tiktu novilcināta, pat bail iedomāties, kā tas viss varētu beigties. Pēc operācijas Elīza piecas dienas pavadīja reanimācijā, bija gandrīz pilnīgi guļoša. Pēc tam viņu pārveda uz nodaļu. Tikai tagad aptvērām, kādas izmaiņas pēc operācijas ir notikušas. Elīza vairs nespēja patstāvīgi sēdēt, par staigāšanu nemaz nerunājot. Labā roka viņai bija izteikti vāja un neklausīga, Elīzai bija nopietni līdzsvara un

Visu šo visu situāciju nolikām Tā Kunga rokās, un ienāca pilnīgs miers, ka nekas sliktas ar Elīzu nevar notikt.

analīzes uz vīrusiem, taču nekas tāds neapstiprinājās, un mūs palaida mājās. Temperatūra vairs nekāpa augstāk par 38 grādiem, bet viņai bija izteikti slikti ēstgriba. Labi, ka vismaz vēlējās dzert. Stāvoklis kļuva ļoti neskaidrs – redzējām, ka bērns nav vesels, nejutās labi, bet neviens nevarēja pateikt, kas viņai kāš. Mēs kā kristieši savus pārdzīvojumus uzticējām Dievam. Kā mācīts Bībelē, arī Elīzai bija svaidīšana ar eļļu, tāpat draudzes locekļi īpaši aizlūdza par Elīzu. Mēs palāvāmies uz Dievu, lai šajās neskaidrajās draudīguma stundās Viņš mūs vada un mums palīdz.

Kādā pēcpusdienā Elīzai bija izteikts vājums, ģimenes ārste ieteica saukt ātro palīdzību. Tā arī izdarījām un nokļuvām Bērnu slimnīcas uzņemšanā. Tur mūs nosūtīja pie tiešās pieejamības pediatra. Paņēma analīzes uz cukuru, viss normas robežās, bet bērns ir vājš. Pēc mana lūguma veica vēl dažas analīzes, bet arī tās neko īpašu neuzrādīja, taču es redzēju, ka Elīza nejutās labi, viņai bija arī kāju vājums. Pediatre mums teica, ka slimnīca esot pilna ar gripas slimniekiem, vajagot braukt mājās, labi sadzerties (kaut gan viņa visu laiku labi dzēra), un varbūt būšot labi. Ja nē, tad lai braucot atkal pie viņiem. Tā arī devāmies uz mājām. Nākamajā dienā Elīza nevarēja vairs pati izkāpt no gultas un nespēja patstā-

ļu. Brīvdienās Elīzai parādījās stipras galvassāpes, vemšana, naktī nācās saukt ārstu. Te nu bija vainojama Elīzas uzturēšanās Infektoloģijas nodaļā, kur tika saņemts Rota vīruss, un mēs atkal nokļuvām šajā nodaļā.”

Vainu atrod galvā

„Tā kā Elīzai temperatūras vairs nebija un arī vemšana bija rimusies, tad pirmdien tomēr tika veikta magnētiskā rezonanse,” savu stāstījumu turpina viņas mamma Mārīte Lipska. „Rezultātā atklājās, ka Elīzai galvā ir infekcija, kas jau radījusi abscesu jeb strutu sakopojumu. Bija skartas mazās smadzenītes, kālab arī Elīzu pārņēma muskuļu vājums, kas izpaudās kāju nestabilitātē. Ārstu secinājums bija nepārprotams – ir nepieciešama steidzīga operācija, bet, tā kā Elīzu skāris Rota vīruss, to nācās atlikt. Elīzai jau pastāvīgi sāpēja galva, viņa vairs necēlās augšā, tikai gulēja, pat sēdēt vairs nebija spēka. Tika noteikts, ka pēc trim dienām, kaut arī vēl būs pozitīvs rādītājs uz Rota vīrusu, ir obligāti jāveic operācija.

Es lūdzu Dievu, kaut meitiņa pirms operācijas varētu sajusties labāk. Un tieši pusstundu pirms tās viņa pati piecēlās gultiņā sēdus un bija ļoti smaidīga. Redzēju, ka viņa vismaz tajos mirkļos ir nomierinājusies.”

kustību traucējumi, valoda kļuvusi lēnāka, viena actiņa bija sākusi šķielēt, arī redze bija pasliktinājusies. Radusies arī emocionāla nestabilitāte. Taču, paldies Dievam, viņa bija pie pilnas saprašanas un spēja kontaktēties.

Šīs pārmaiņas nebija viegli pieņemt, mūs pārņēma liela neziņa, kā būs tālāk, bet turpinājām uzticēties Dievam. Elīza pati ļoti emocionāli uztvēra visu ar viņu notikušo, jo nespēja vairs darīt to, ko jau bija mācējusī. Ārsti gan bilda, ka varētu būt kādi uzlabojumi pēc diviem gadiem. Turpinājām uzticēties visām lietām Dievam un lūgt Viņa žēlastību, lai Elīziņa atkal atgūst prieku un kustības.”

Ar rehabilitāciju vien nepietika

Pēc operācijas Elīzai bija iespēja iziet trīs rehabilitācijas kursus, kuru laikā viņa pamazām atguva zaudētās spējas. Tā pusgada laikā Elīza jau patstāvīgi nostājās uz savām kājām un šobrīd jau pat skrien.

„Bet ar to viss nebeidzās,” atzīst Elīzas mamma. „Tad, kad Elīzu operēja, nācās izņemt arī diezgan lielu kaula daļu (apmēram 3x3 centimetri), kuru nevarēja saglabāt, jo tā bija infekcijas skarta. Pagājušā gada rudenī, tā kā Elīzas veselības stāvoklis bija uzlabojies, plānoja taisīt operāciju un slēgt kaula

defektu ar plastikas implantu. Pēc pirmās operācijas Elīzai tajā vietā, kur nebija kaula, krājās lieks šķidrums, tāpēc ap galvu bija jānēsā elastīgā saite. Ārsti uzskatīja, ka operācija nebūs sarežģīta un defekta vieta tiks slēgta. Bet viss tik vienkārši gan nenotika, jo organisms implantu nepieņēma. Ja tas tiktu ievietots citviet uz galvas, iespējams, būtu savādāk, bet tieši tajā vietā uz pakauša implants īsti nepieguļ – laikam spiediens uz ādu to atgrūž atpakaļ. Rezultātā tas bija jāņem ārā. Radās visādas dzīšanas problēmas, analīzes uzrādīja infekcijas pazīmes, rezultātā četrus mēnešus laikā bija jāveic kopumā trīs lielākas un viena neliela operācija. Un viss vienā un tajā pašā vietā. Šobrīd mēs esam bez implanta. Ādiņa bija palikusi pavisam plāna, pēdējo reizi, kad šuva, neiroķirurģs jau teica, ka, ja vēl vienu reizi vajā-

kādam ir likstas ar veselību, sekojot Bībelei, pieaicina draudzes vecajos un svaids slimo ar elļu. Mēs to tā arī darījām, visu šo visu situāciju nolikām Tā Kunga rokās, un ienāca pilnīgs miers, ka nekas sliktas ar Elīzu nevar notikt. Arī kad biju slimnīcā, kad tikām sūtīti no viena speciālista pie otra, visā tajā es redzēju Dieva vadību – mums bija jānokļūst tieši pie tiem ārstiem, bija jāuzturas tieši tajā palātā. Kaut arī mēs atradāmies ļoti sarežģītā stāvoklī, Dievs varēja mani izlietot, lai palīdzēt kādai citai mammai, kurai arī bija grūti. Es palīdzēju viņai paskatīties uz viņas bērnu un situāciju Dieva acīm. Vienai māmiņai, kurai arī bija grūti un smagi, biju pat noorganizējusi tikšanos ar mācītāju. Tolaik man pašai bija smagi, bet es vēl spēju domāt par citiem. Tā teikt – ļaut, lai Dievs mani lieto.

ma nāk par labu. Un tie cilvēki, kuri ir nopietni slimi vai kurus skārušas dažādas likstas, ir kā svētība pārējiem, jo viņi paskatās uz daudzām lietām ar citām acīm. Un arī pasauli sāk uztvert citādāk, izsver, kas ir īstās vērtības dzīvē.

Kad ar Elīzīti bijām slimnīcā, atradāmies kopā ar bērniņiem, kuriem bija onkoloģiskas saslimšanas. Tu redzi, ka tas bērniņš ir galīgi izdilis, viņš staigā ar sistēmu no viena nodaļas gala līdz otram, viņš ir vājš, viņš ir izmisumā. Actiņas sagājušas greizi, viņš knapi kustas. Liekas, ka viņam vispār nav cerības. Tad nodomāju: paldies Dievam, ka mums ir vēl tā! Ka mums nav vēl sliktāk. Jādzīvo un jāpriecājas par dzīvi tādu, kāda tā ir. Pozitīvismu vajag saglabāt jebkuros apstākļos. Es zinu guļošus cilvēkus, kuri viens otrs ir pozitīvāks nekā staigājošie un skrie-

Tie cilvēki, kuri ir nopietni slimi vai kurus skārušas dažādas likstas, ir kā svētība pārējiem, jo viņi paskatās uz daudzām lietām ar citām acīm.

dzētu iejaukties, viņš vairs nevarētu palīdzēt, jo tad jau būtu nepieciešama ādas pārstādīšana.

Pateicība Dievam, ka Viņš palīdzēja Elīziņai visu viegli pārciest, ka pēc katras operācijas viņa ļoti labi atguvās un nebija nekādu nelabumu vai temperatūras izmaiņu.

Pēc šīm atkārtotajām operācijām Elīzai galvā šobrīd vairs nekrājas liekais šķidrums un nav ap galvu jānēsā elastīgā saite. Nesen bijām uz magnētisko rezonansi, kur konstatēja, ka nekas sliktas galvā nav veidojies.”

Elīzas stāsts vēl nav beidzies, jo kaula defekta vieta nav slēgta un zem ādas pakaušī uzreiz pulsē smadzenītes, tāpēc ir ne pa jokam jāuzmanās, lai tā vieta būtu pasargāta. Ja meitēns ir līdzās vecākiem, viņi savu atvasīti var pasargāt, bet bērni ir aktīvi kā ūdenszāles, negribot var izdarīt kādas straujas kustības vai kā citādi savainot Elīzu ar asiem priekšmetiem.

Visu ieliek Dieva rokās

„Tas, ka Elīza ir dzīva, jau vien ir Dieva brīnums,” atzīst viņas mamma. „Jo ceļš līdz diagnozes noteikšanai bija ļoti ilgs. Nevienam nezināja, ka problēma sakņojas galvā un cik tas ir nopietni. Mums parasti draudzē ir tā – ja

Elīzītes vienkārši varēja nebūt, pats ķirurgs teica, ka viņš nebija gatavs tik dramatiskai operācijai. Paldies Dievam, tika apstādināta asiņošana, perēklis tika likvidēts. Kaut arī viņa zaudēja spējas gan staigāt, gan sēdēt un ar to nebija viegli uzreiz aprast un vispār saprast, kas notiek, Dievs pārkārtoja visus apstākļus, viss bija visur īstajā laikā.

Mēs ar vīru esam kristieši jau sen, mums ir daudz draugu, visi par mums lūdza un turpina to darīt. Uzskatu, ka bez viņu atbalsta mēs diez vai tik viegli un labi tiktu tam visam pāri. Vienu brīdi es mulsi domāju, kā Dievs pieļauj tādas lietas! Un tad man prātā nāca Bībeles pants – Pāvila vēstulē romiešiem teikts: „Un mēs zinām, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu.” Tas mani nomierināja. Tev nav jāmeklē, kāpēc. Jo visā šajā situācijā mēs esam ieguvēji.

Mēs no sirds pateicamies visiem, kas par mums ir lūguši un turpina to darīt, jo viss vēl nav atrisinājies līdz galam. Mēs, vecāki, gribam saprast, kā mums vispareizāk rīkoties, lai nenodarītu pāri savam bērniņam. Mēs ticam tam, ka Dievam nekas nav neiespējams. Un ticam, ka Dievs zina, kā ir labāk. Reizēm mums kāda ķibe, kāda problē-

nošie.

Ar šo stāstu mēs gribam pagodināt Dievu un izcelt to, cik Viņš ir bijis visspēcīgāks visā šajā situācijā, kādus brīnumus Viņš darījis Elīzītes dzīvē. Neraugoties uz visu, kam viņa gada laikā izgājusi cauri, viņa ir pozitīvas iedvesmas pārņemta.”

Vecāki vēlas saprast, kā sadzīvot ar šo kaula defekta problēmu un pieņemt nākotnē pareizu lēmumu: vai vajag vēl mēģināt iejaukties un likt implantu, vai tomēr uzticēties, ka bērnam augot, viss tā sarētosies, ka izveidosies aizsargsieniņa un kauli satuvosies. Bet šobrīd pats galvenais, ka Elīza, neskatoties uz visu pārdzīvoto, atkal ir dzīvespriecīga meitene, kura ir atguvusi spējas staigāt. Jau tas vien ir liels Dieva brīnums!

Ilona Noriete

Vecāki būs pateicīgi, ja turpināsiet lūgt par Elīzas fizisko, psihisko un emocionālo attīstību. Šobrīd vēl joprojām operācijas vietā āda nav nostaibilizējusies, rodas jaunas kreveles, jo ādiņa ir ļoti plāna. Janvārī būs jāpieņem lēmums, vai vajag implantu likt vēlreiz vai nē.

DIEVA DARBI JAUNIEŠU DZĪVĒ

2017.gada 20.-27. augusts daudzu jauniešu sirdīs atmodināja ticību tam, ka Debesu Tēvs patiešām dzird. Tālāk dažas no jauniešu liecībām par piedzīvoto.

Ja ir kāda vieta, kāds pasākums, kur piedzīvot īpašu Dieva tuvumu, atbildētas lūgšanas un ieraudzīt Dieva sirdi, tad tā noteikti ir IMPACT evaņģelizācijas nometne. Dieva vislielākās ilgas ir darīt sevi zināmu pasaulei, atklāt savu mīlestību un mainīt cilvēku dzīvi, dot tai jēgu, piepildījumu un pavadīt mūžību kopā ar katru savu bērnu. Šis materiāls ir pierādījums, ka Dievam nav nejaušību un Viņš vēlas darīt brīnumus ikviena cilvēka dzīvē, arī Tavā. /Jana Jansone, IMPACT 2017 organizatore/

Sestdien pirms evaņģelizācijas devos izdalīt ielūgumus uz pasākumiem. Daudz cilvēku bija ieinteresēti un atvērti. Mēs arī pagājām garām sievietei, kura sēdēja uz sola un smēķēja. Viņa bija aptuveni 40 gadus

veca. Viņa bija atvērta aktivitātēm, un tā mēs viņai iedevām ielūgumu. Kad mēs turpinājām iet, es atskatījos uz viņu, un tāpēc, ka viņa nēsāja īsas bikses, es varēju redzēt viņas kājas. Tagad es tiešām ieraudzīju, ka viņai nebija laba veselība, jo viņas kājas izskatījās nevīžīgas, ar vairākām skrumbām. Dievs man teica, lai es dodos atpakaļ pie viņas pajautāt par viņas veselību un dot pāris padomus, kā viņa varētu uzlabot to. Tāpēc es devos atpakaļ pie viņas un sāku sarunāties. Viņa bija atvērta sarunai un teica man, ka nevarot just pāris daļās kāju pirkstu. Pēc padomu došanas, ko darīt, kā arī pieminot smēķēšanu, viņa šķita pateicīga, tomēr viņa nebija atvērta runāt par savu personīgo dzīvi. Kad jau šķita, ka vairs nav ko runāt par veselību un situācija kļuva neveikla, notika kaut kas tāds, ko nekad nebiju redzējis pirms tam. Mazs putns, kurš, acīmredzot, tikko bija iemācījies lidot, nolaidās mūsu priekšā, atverot muti tā, it kā mēs to barotu. Pēc kopīgas mazā putna vērošanas un būdami piepildīti ar prieku, sieviete beidzot atvērās un pastāstīja arī par savu personīgo dzīvi. /Alex Rasch/

Manu ticību stiprināja acīmredzamās atbildes uz lūgšanām. Ārā bija mākoņains un lietains laiks, bet aktivitātes, protams, bija paredzētas ārā. Visa IMPACT grupa lūdza 30 min, un tieši pēc tam laiks uzlabojās. Līdzīgas situācijas atkārtojās vairākas reizes. IMPACT laikā piedzīvoju arī man personīgu atbildi uz lūgšanām. Pēdējas dienas rītā es biju apslimusi, tādēļ domāju palikt mājās. To uzrakstīju IMPACT vadītājiem, viņi man atbildēja, ka par mani pielūgs. Nepagāja pat pusstunda, kad man palika labāk, un es varēju ierasties! /Emīlija Lūse/



Kā Tu vari aizsniegt cilvēkus, ja Tu nemaz nerunā viņu valodā, lai varētu kontaktēties ar tiem? Tāpēc, ka esmu no Vācijas un nerunāju latviešu valodā, biju skeptiski noskaņots, vai es varēšu palīdzēt evaņģelizācijas aktivitātēs. Bet Dievam ir daudz veidu, kā Viņš var mūs izmantot, jo ar Viņu nav ierobežojumu. Viena evaņģelizācijas aktivitāte bija koncerts. Mēs centāmiem uzaicināt, cik daudz cilvēku vien bija iespējams. Tā es ar Madaru devos izdalīt ielūgumus. Dažreiz es vērsos pie cilvēkiem angļu valodā, un viņi saprata mani, bet dažreiz nesaprata, tāpēc Madara izskaidroja latviski par koncertu. Tā es meklēju jaunus cilvēkus, kam dot ielūgumus, jo tie, iespējams, mani saprastu. Tad Madara man jautāja, vai vēlos iedot ielūgumu vecākam kungam, kurš sēdēja autobusa pieturā, kuram pagājām garām. Es ieteicu, lai Madara uzaicina kungu uz koncertu latviešu valodā. Viņa to izdarīja. Tomēr kungs jautāja, vai viņa nevarētu runāt angļiski, jo viņš nesaprotot latviešu valodu. Es biju priecīga angļiski viņu uzaicināt uz koncertu. Tas tiešām man iemācīja, ka mums nekad nevajadzētu atturēties mēģināt, jo mūsu redzesloks ir ierobežots, un Dievs redz pāri mūsu cerībām. /Beatrice Rasch/

Šī nedēļa man bija ļoti īpaša, es domāju, ka arī citiem. Es esmu ļoti pateicīgs Dievam, ka Viņš man deva šādu iespēju pavadīt laiku ar ticības brāļiem un māsām, pats galvenais, kalpot mūsu Radītājam. Šī nedēļa bija pārpildīta ar svētumu un Dieva vadību, bet, pats galvenais, tā bija pieredze ar Dievu. Bija acīmredzami, ka Dievs dzirdēja mūsu lūgšanas un palīdzēja grūtā brīdī, par to es Viņam arī esmu pateicīgs. Mana personīgā pieredze ar Dievu bija šāda. Vienā no dienām mēs kopā ar Sanno devāmies pieskatīt pie Māras dīķa uzceltās teltis. Tobrīd lija lietūs un bija vēsi, un es nolēmu aiziet uz veikalu. Es teicu Dievam: "Dievs, būtu ļoti labi, ja lietūs pārstātu līt." Pēc 30-40 sekundēm tas pārstāja līt. Es uzreiz sapratu, ka Dievs sadzirdēja manu vienkāršo lūgšanu. Dievs vienmēr ir ar mums, un Viņš vienmēr atbild uz mūsu vajadzībām. Esmu priecīgs, ka Dievs mums dāvāja svētīgu nedēļu. /Viktors Šafranovičs/

Pēc Bībeles izpētes dievkalpojumā kopā ar Edgaru devāmies uz Māras dīķi, lai uzraudzītu teltis un alpīnisma sienu. Zinājām, ka tur stāv dīvēns, kur varēsim vēl nedaudz palasīt Bībeli un atpūsties pirms pusdienas aktivitātēm. Tik tikko bijām iekārtojušies mīkstajā dīvēnā, kad atskrēja 2 bērni. Abus biju redzējusi jau iepriekšējās dienās, bet nebiju runājusies. Meitenes vārds bija Inese (11 gadi) un zēna - Kostja (13 gadi). Vārbūt man vajadzēja nojaust, ka sabats nāks ar īpašām svētībām. Pavisam nevilšus mūsu draudzība sākās ar jautājumiem - kas ir sabats? Kāpēc tāds vajadzīgs? Pēc mazas sarunas arī par gaidāmajām skolas gaitām un breketēm es atcerējos to, ka ar Edgaru vēlējāmiem palasīt Bībeli, tāpēc piedāvāju lasīt ar mums vai arī doties paspēlēties citur. Tajā mirklī Kostja iesaucās: "Es Viņam neticu! Mani vecāki Viņam netic! Cik tu vari runāt par to Dievu!". Interesanti, ka nemaz nesamulsu un uzdevu zēnam pāris jautājumus, ieteicu paskatīties dabā, uz mums pašiem un tad uz cilvēku roku darbu. Viņš tikai noteica: "Hm... es par to padomāšu..." Bērni aizskrēja spēlēties, mēs pielūdzām un tad nolēmām paskatīties, kas gaidāms nākošās nedēļas Bībeles izpētes

materiālā. Tieši tajā mirklī Inese un Kostja jau bija atpakaļ ar vēl vienu draugu - Danielu. Inese, acīga meitene būdama, uzsauca: "Hei, jūs taču nemaz nelasāt Bībeli!" Paskaidrojām, ka tā ir kā uzdevumu grāmata, kur, piemēram, rakstīts: "Izlasiet Pāvila vēstuli galatiešiem 3:19-28". Tagad savukārt Inese neapmierināti novilkā: "Bet Bībele ir tik garlaicīga!" Tad teicu, ka tikpat labi tur var būt rakstīts: "Izlasiet stāstu par Jāzepu." Viens otru papildinādami, kopā ar Edgaru pastāstījām stāstu par Jāzepu, bet bērni pa



to laiku mierīgi kā jēriņi sēdēja un klausījās. Kad tas beidzās un tika pieprasīts vēl nākamais stāsts, Edgars paņēma Bībeli un nolasīja stāstu, kā Jēzus pabaroja 5000 ļaužu. Un arī ar to nebija gana! Tad es ķēros klāt Bībelītei un nolasīju stāstu, kā Jēzus staigāja pa ūdeni. Visu šo laiku bērni ar interesi sēdēja mums cieši klāt, klausījās un uzdeva jautājumus (arī Kostja). Neatceros, kādus vārdus tieši Inese teica pēc šo stāstu noklausīšanās, bet tie bija ļoti patiesi un pauda vēlmi lasīt arī citus Bībeles stāstus. Pirms gājām mētāt ar ūdeni piepildītu balonu, mums vēl bija jāsniedz atbildes uz jautājumiem, kā tad runāties ar Dievu, kā un kad lūgt. Kad atnāca pārējie IMAPACT dalībnieki, gatavi evaņģelizēt un aktīvi darboties, mēs bijām jau itin noguruši. Bet tas bija to vērts. Slava Dievam! /Alise Cīrule un Edgars Kalsnavs/

Kad pie Jēzus nāc tāds, kāds esi, bet gatavs mainīties, sadzirdēt, ko Viņš saka, ieraudzīt, kā Viņš vada, Debesu Tēvs veic brīnišķīgas lietas! Piedziņojumi, par kuriem reizēm citi pavīpsnā kā par maziem un sīkiem, tomēr citus iedrošina un, galvenais, stiprina uzticību Dievam, lai Viņš kļūtu par tavu vislabāko draugu, un par tevi varētu teikt: "Labi, tu godīgs un uzticīgs kalps. Tu esi bijis uzticīgs pār mazumu, es tevi iecelšu pār daudzumu. Ieej sava kunga priekā." /Mateja 25:23/ Mēs, IMPACT jauniešu komanda, novēlam jums un arī mums turpināt lūgt Dievam, jo "ja tad nu jūs, ļauni būdami, protat saviem bērniem dot labas dāvanas, vai tad jūsu Tēvs debesīs nedos daudz vairāk laba tiem, kas Viņu lūdz"? /Mateja 7:11/ Lūgsim, un Dievs parādīs, cik daudz Viņš vēlas darīt mūsu dzīvē!

*Apkopoja
Emīlija Reznikova*



Ziemassvētki Dieva Ģimenē

KRĀ: Krū, ko tu sēdi uz krēsla un vienā mierā šūpo kājas? Tev nav ko darīt? Nāc palīgā mīcīt piparkūku mīklu! Tuvojas Ziemassvētki, un darba papildnam.

KRŪ: Es, Krā, nesēžu tāpat vien. Es domāju.

KRĀ: Ak tā? Un par ko tu domā?

KRŪ: Par dāvanām.

KRĀ: Nu, protams, par ko gan citu!

KRŪ: Jā, es domāju par to, kādu dāvanu es varētu uzdāvināt Jēzum. Ziemassvētki taču ir Viņa dzimšanas diena. Austrumu gudrajiem toreiz, kad Jēzus piedzima, bija dārgas dāvanas Viņam, bet man nav nekādu ietaupījumu. Patiesībā es nemaz nezinu, kāda dāvana Jēzu varētu iepriecināt. Kā tu domā, Krā?

KRĀ: Patiešām nezinu. Varbūt kaut kas, ko tu pats būtu uzmeistarojis?

KRŪ: Es jau varētu Jēzum uztaisīt tādu pašu dārgumu lādīti kā tev. Atceries, ar tiem dimantiņiem.

KRĀ: Jā, jā, ar tiem stikliņiem. Atceros. Ļoti smuka! Bet kā tu varētu Viņam to nodot?

KRŪ: Tur jau tā lieta – gatavo, ko gribi, uzdāvināt nesanāks.

KRĀ: Varbūt tu vari uzrakstīt Jēzum vēstuli? Vari pastāstīt, kā tev gājis šajā laikā.

KRŪ: Patiešām! Laba doma! Pag, bet es jau Viņam visu esmu izstāstījis. Katru vakaru es pastāstu Dievam par dienas notikumiem. Viņš jau visu tāpat par mani zina.

mamma: Ko jūs abi te spriežat?

KRŪ: Mēs domājam par to, ko varētu Ziemassvētkos uzdāvināt Jēzum.

KRĀ: Nevaram izdomāt.

KRŪ: Man galīgi nekā nebūtu žēl priekš Jēzus, bet viss jau tāpat pieder Viņam.

KRĀ: Jā, kā lai Jēzu iepriecina?

mamma: Pastāstīšu jums kādu stāstu, kurš

notika ļoti daudzus gadus senā pagātnē. Stāsts būs par kādu zēnu vārdā Stefans. Kad Stefanam bija deviņi gadi, viņš zaudēja savu māmiņu un tēti. Tad zēns nonāca bāreņu namā kādā Anglijas mazpilsētā. Šajā bērnu namā dzīve bija ļoti grūta. Katru dienu viņam un arī citiem zēniem lika strādāt dārzā, virtuvē, kūti un tīrumā bez nevienas brīvdienas. Dienas līdzinājās cita citai. Bez atpūtas, bez rotaļām. Gadā bērniem bija tikai viena pati brīvdiena, un tā bija Ziemassvētku diena. Tad katrs zēns saņēma vienīgo Ziemassvētku dāvanu – apelsīnu. Tas arī bija viss. Nebija neviena saldumiņa, nevienas rotaļlietas vai spēles. Nebija svētku noskaņas, ne Ziemassvētku dziesmu, ne rotaļu. Viens vienīgs apelsīns. Un arī šo apelsīnu saņēma tikai tie, kuri visa gada laikā nebija izdarījuši nevienu pārkāpumu. Ziemassvētku apelsīns iemiesoja sevī visa gada ilgas un cerības.

Tā nu atkal bija pienākuši Ziemassvētki, bet šoreiz Stefana bērna sirds bija bēdu pilna. Kamēr visi pārējie zēni soļoja garām bāreņu nama pārzinim un saņēma katrs savu apelsīnu, viņam vajadzēja stāvēt telpas stūrī un to noskatīties. Viņš nedabūja šo Ziemassvētku dāvanu. Tas bija sods par to, ka viņš bija mēģinājis aizbēgt no bāreņu nama.

Kad dāvanu dalīšana beidzās, pārējie zēni drīkstēja iziet pagalmā, bet Stefanam vajadzēja vienam istabā pavadīt šo svētku dienu. Zēns noskumis un apkaunots sēdēja krēslā, raudzījās pa logu un stāstīja Dievam, ka nevēlas vairs dzīvot.

Pēc kāda brīža Stefans izdzirdēja soļus. Kāda roka draudzīgi pieskārs plecam. Tas bija Viljams; viens no zēna draugiem. Rokā viņš turēja apelsīnu. – Tas tev, – viņš teica, pasniedzams apelsīnu Stefanam.

Stefans skatījās te uz Viljamu, te uz apelsīnu, un tad pamanīja, ka apelsīns nav vesels, bet salikts

kopā no daudzām mazām daiviņām.

Zēnam acīs sariesās asaras. Viņš paņēma apelsīnu un turēja to jo cieši, lai tas neizjuku. Zēni pagalmā bija sanākuši kopā un nosprieduši, ka arī Stefans pelnījis Ziemsvētku dāvanu - apelsīnu. Katrs zēns bija devis vienu daiviņu, tad tās rūpīgi salikuši kopā, lai rastos vesels, skaists apelsīns.

Stefans nu jau ir pieaudzis vīrs, bet šo apelsīnu viņš atceras kā skaistāko Ziemassvētku dāvanu visā savā dzīvē.

KRŪ: Cik labi gan, ka ir tādi draugi!

KRŪ: Es zinu! Prieks, ko Stefanam dāvāja draugi, bija kā dāvana Jēzum, jo Jēzus pats teica: "Ko jūs vienam no šiem mazākajiem esat darījuši, to jūs Man esat darījuši."

MAMMA: Tu, Krū, esi pareizi sapratis. Katrs draudzīgs mīlestības darbiņš priekš otra ir kā dā-

vana un iepriecinājums Jēzum.

KRŪ: Kad es paklausu Jēzum, tad arī Viņam ir prieks. Es to zinu. Sanāk, ka paklausība arī ir kā dāvana.

KRŪ: Mēs arī varam sagādāt dāvanaiņas tiem, kuriem visā kā ir mazāk nekā mums, vai ne? Tas arī patiktu Jēzum. Svētīgāk ir dot, nekā ņemt! Es to atceros.

MAMMA: Ziemassvētku laiks katru gadu no jauna atgādina, ka Dievs mums dāvā savu **Mīlestību**, lai mēs ar to dalītos ne vien Ziemassvētkos, bet katru mīlu dieniņu!

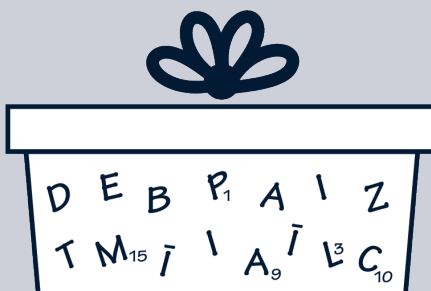
Nav vērtīgākas dāvanas, ko dāvēt Jēzum, kā vien Viņam atvērta sirds.

Vērtēsim viens otru, un "domāsim, kā labu darīt visiem cilvēkiem"! Vienmēr.

Qustrumu gudrie atnesa Jēzum dāvanas

Sakārto burtus secībā no dāvanu kastītēm, lai uzzinātu, ko Jēzum uzdāvināt varam mēs.

Vieglākai šifrēšanai dažiem burtiem pierakstīts secības cipariņš.





Amazing Grace

Baltijas jauniešu orķestris

- mūzika, kas rosina dvēseli celt **tuvāk Debesu Tēvam**
- **adventistu jauniešu** instrumentāls un vokāls izpildījums
- **12 skaņdarbi:** „Patiess un uzticīgs”, „Man žēlastība dāvāta”, „Man telefons ir pieejams”, „Jēzus mani ļoti mīl”, „Plūst brīvi kristāldzidrais ūdens” (aranž. Santa Zaķe), u.c.
- **atbalsti** orķestri un **uzzini** par to vairāk, iegādājoties audio kompaktdisku kristīgo grāmatu galdā “Patmos” Baznīcas ielā 12a, Rīgā, www.patmos.lv



Skaties & klausies



<https://youtu.be/8t1AvdFjYN0>

 **Baltic Youth Orchestra**

IDEJA
DĀVANAI!